

CLARK DARLTON

TŘETÍ MOC

Přeložil Jaroslav Kuťák
Digitalizoval Ing. Rastislav Homola

PERRY RHODAN

2

Klid klamal.

Zrcadlovou hladinou severočínského jezera Gošun nezavířila ani vlnka. Klidně a mrtvě leželo uprostřed rozlehlé pouště. Vzduch stál, byl nesnesitelně horký a suchý, chvěl se a stoupal z rozpálených balvanů k bezmračnému nebi. V dáli se proti horizontu zvedal protáhlý řetěz hor, ze kterých přitékala říčka, zásobující jezero. Na speciálních mapách stálo i její jméno: Moringol.

Tato říčka byla jediným projevem života v poušti Gobi. Nebyla nijak široká ani hluboká, ale nikdy nevysychala. Byla tím jediným, co se tu hýbalo.

Z kamenité půdy nerostla jediná rostlina a mezi balvany nenacházelo potravu žádné zvíře.

Nic tu nežilo, ale přesto ten klid klamal.

Protože onen štíhlý, stříbřitě se lesknoucí objekt nedaleko břehu řeky, do obrazu téhle pustiny vůbec nepatřil. Bylo to třicet metrů dlouhé létající těleso, jehož aerodynamický tvar a deltovitá křídla absolutně nepatřily to téhle krajiny.

Stardust, první pozemská kosmická loď, která kdy přistála na Měsíci, se vrátila na Zemi a přistála v poušti Gobi. Celý svět už o tom musel nyní vědět, ale jenom málo ze zasvěcených tušilo, že nešlo o nouzové přistání, nýbrž o záměr.

Na boku trupu se otevřel vstup. Objevil se v něm muž, který se zahleděl do prázdné pouště. Pohledem sklouzl přes řeku až k horám, pak se zadíval na jezero. Kapitán Reginald Bull, průzkumný pilot amerického vesmírného oddílu a inženýr na Stardustu, hladově nasál vzduch do plic, přestože se zdejší povětrí nevyznačovalo mimořádnou čerstvostí. Muž měl na sobě přiléhavou kombinézu, byl malý a podsaditý, a proto mu kamarádi říkali škádlivě Bully.

Otočil se a se zábleskem naděje v očích zavolal do útrob lodi: „Je možný se tady v tý kaluži vykoupat?“

Z šera lodi vyšel další muž. Měl na sobě stejnou uniformu, ale chyběla jí hodnotní označení. Tomu muži bylo kolem 35 let, byl spíš hubený než štíhlý a nad přísnýma očima nosil nakrátko ostříhané blond vlasy.

Major Perry Rhodan, velitel lodi Stardust a šéf měsíční expedice.

„Jo, je to možný,“ odpověděl Bullymu. „Ale voda je horká a moc tě neosvěží. Kromě toho obsahuje na moje gusto moc soli.“

„Já měl vždycky rád pořádně kořeněný jídla,“ vážně tvrdil Bully. „V případě nutnosti bych to jezero klidně i vypil.“

„To by ses divil. Voda Atlantiku by proti tomuhle chutnala jako přeslazená limonáda.“

Reginald Bull se zahleděl k nebi. „No, snad to stačím vyzkoušet. Řek bych, že nás nenechaj dlouho v klidu. Doufám, že Cresta něco napadne.“

Crest byl vědeckým vůdcem mimozemské expedice, která nouzově přistála na Měsíci. Jeho civilizace už mnoho desítek tisíc let ovládala část Mléčné dráhy, ale v poslední době zdegenerovala. Crest tvořil výjimku. Jeho se všeobecná dekadence netýkala, ale zato onemocněl leukémií, se kterou si letargičtí lékaři na jeho planetě nedokázali poradit. Byl by zcela ztracen – on, jeden z vůdčích mozků své civilizace – kdyby mu lidé z lodi Stardust neslíbili pomoc. Proto se rozhodl, že poletí s posádkou Stardustu zpět na Zemi. Nikdo na Zemi zatím ještě nevěděl, jaké tajemství s sebou Stardust z Měsíce přivezla.

„Ochranný štít zatím postačí. Crest nás ujistil, že jím nic nepronikne, ani atomová bomba. Stačí pohnout pákou a octneme se pod průhledným energetickým zvonem, který nás oddělí od ostatního světa.“

„To mě uklidnilo,“ zašklebil se Bully. „Žluťásci na sebe určitě nedaj dlouho čekat. Asi si myslej, že jsme omylem spadli do jejich kaktusový zahrádky a teď jen čekáme, až si nás odvezou. Všech deset by volízli, kdyby mohli dostat Stardust do svých rukou...“

„A prsty u nohou taky, kdyby tušili, jakého máme pasažéra,“ ujišťoval ho Perry Rhodan. „Crest je sám schopen držet celej svět v šachu. Pár lidí si tím asi pěkně rozzlobíme.“

Přes Bullyho širokou tvář přelétl stín. „Bohužel i některý naše vlastní lidi. Nemohli bysme jim aspoň vysvětlit, proč jsme nepřistáli doma v Nevada Fieldu?“

Perry zavrtěl hlavou.

„Znáš přece našeho velitele generála Poundera. Copak vážně věříš, že by se o našeho mimozemského hosta nezajímal? A to nemlu-

vím o tajných službách. Když pomyslím na jistého Mercanta... Kdepak, Crest musí zůstat svobodný, to je náš úkol. Jedině jako svobodný může pomoci celému lidstvu, a ne jenom jedné straně...”

Allan D. Mercant byl hlavou mezinárodní rozvědky, podléhal jenom hlavnímu štábu NATO a řídil speciální službu pod krycím názvem International Intelligence Agency. Nebylo na světě země, kde by neměl nasazený své agenty.

Bully si povzdechl.

„Já Flippovi rozumím, že se chce vrátit domů. V podstatě snad pochopil, žeš nemohl jednat jinak, ale musí pořád myslet na svoji mladou, těhotnou ženu a na dítě, který se má narodit. Nevím, nevím, jestli to s ním vydržíme...”

„Když bude chtít, bude moct odejít,“ řekl Perry.

Bully polkl. „Vodejít? A kampak?“ ukázal svými buřtíkovatými prsty kolem sebe.

„Dlouho tady opuštěný nezůstaneme,“ řekl Perry a podíval se na hodinky. „Divím se, že nad námi ještě nepřelétly stíhačky.”

Kývl na Bullyho a vrátil se na loď. V poněkud stísněném prostoru centrály seděl palubní doktor Manoli u lůžka s nemocným Crestem. Clark G. Flipper postával u okna a se zatnutými zuby zíral do pouště

„Tak co?“ otázal se Perry Manoliho. „Jak je mu?“

Než lékař stačil odpovědět, Crest řekl: „Díky, pane Rhodane. Cítím se trochu slabý, ale to je všechno. Vzduch vaší planety mi velmi svědčí. Vážně věříte, že mi pomůžete?“

„Jistěže, Creste. Existuje antileukemické sérum. Ale musíme si vzájemně důvěřovat. Já chci v zájmu celého lidstva dostat vaše technické vynálezy a za to vám nabízím plné vyléčení a regeneraci. Je to přece jenom obchod.”

„Vaše upřímnost je osvěžující. Před mnoha tisíci lety jsme byli stejní. Dnes už je většina z nás unavená, znechucená tím vším, co známe a umíme, a moji lidé podléhají zhoubnému vlivu mentální dekadence. Řekl bych, že přestože jste oproti nám technicky zaostali, mohli bychom se od vás učit, co je to zájem a činnost.”

Perry pomyslel na Arkonidy, které viděl na Crestově lodi na Měsíci: leželi na postelích a věnovali se pouze složitým hrám, fingu-

jícím životní situace. Nic jiného je nezajímalo, byli naprosto flegmatictí.

„I u vás půjde o vyléčení krve,“ poznamenal Rhodan. „Občerstvit krev je nejlepší prostředek proti degeneraci a genetickému rozpadu.“

Crest vstal z lůžka. Opřel se zády o stěnu. Nyní bylo jasně vidět, že je nejméně o hlavu vyšší než Rhodan. Jinak se od lidí ani příliš nelišil. Měl jen mimořádně vysoké čelo a albínsky červené oči. Jeho nadobyčejně vyvinutý mozek a fotografická paměť, která mu nedovolovala nic zapomenout, nebyly vidět, stejně jako ochranná kovová deska před srdcem a plícemi. Crest byl posledním potomkem vládnoucí dynastie na Arkonu, domovské planetě své civilizace.

Jako vědec vzal Rhodanovu poznámku doslova.

„Jistě, občerstvení krve může přinést pozitivní výsledky, ale genetické smíšení s příslušníky primit... ještě nevyvinuté civilizace by bylo protizákonné.“

„Nemám v úmyslu oženit se s Thorou,“ usmál se Perry při vzpomínce na přísnou a odmítavou velitelku arkonidské lodi na Měsíci a na okamžik se tam v duchu vrátil. Thora, mimořádně krásná žena...

Žena? Na pohled snad ano, ale víc ne. Ve skutečnosti to byla chladnokrevná bytost s jasným úsudkem a nejvyšším intelektem. Vůči lidem se chovala předpojatě, považovala je za sobě nerovné. To jenom z úcty ke Crestovi přistoupila na tuhle záchrannou akci. Věděla, že by Crest určitě zemřel, kdyby mu někdo nepomohl.

Crest pomalu zavrtěl hlavou.

„Obdivuji vaši fantazii. Ale myslím, že bychom měli zanechat slov a raději bychom měli přemýšlet, co dělat. Slíbil jste mi pomoc...“

„Dostanete ji,“ ujišťoval ho Perry a otočil se k Bullymu. „Z tvou koupele zatím nic nebude. Postarej se o zprávy a zkus odposlechnout nejdůležitější vysílače. Nahraj je. Musíme vědět, co se ve světě děje.“

„Řek bych, že s tím počítají... Těžko se dozvíme, co proti nám plánujou... Radši bych zavolal rovnou Pounderovi.“

„Ne. Nejdřív budeme mlčet. Ať si sami lámou hlavu, proč se nehlásíme. K tomu, co s nimi zamýšlím, musejí nejdřív dozrát.“

„Dozrát!“ zavrtil Bully hlavou a rozrazil dveře k vysílačce. „Řek bych, že spíš my budeme brzy zralí na...“

Perry se už o něj nestaral. Znal Bullyho a věděl, že je na něj spolehnutí.

„Eriku, buď u Cresta a jinak se o nic nestarej. Flippere, byl bych ti vděčnej, kdyby ses nám postaral o jídlo. Později na něj nebude asi čas. Já se mezitím podívám na strategickou stránku věci. Jaké vám s sebou dala Thora zbraně, Creste?“

Arkonid'an seděl na posteli a ruce měl složené v klíně.

„Nejdůležitější bude zpočátku energetický ochranný štít. Poslouží sice jenom jako ochrana, ale určitě vytvoří jistý psychologický tlak na protivníka. Dále máme tři ruční zbraně, takzvané psychopaprskomety. Jejich intenzita je nastavitelná. Při silnější dávce lze ochromit člověka až do vzdálenosti dvou kilometrů. Ochromit, říkám, nikoli zabít. Při slabší dávce je zasažena pouze jeho vůle a vy mu můžete přikazovat, co má dělat. Takto lze také vydávat posthypnotické rozkazy, které by pak lidé poslouchali i v bdělém stavu. Je to spojeno s uměle vyvolanou amnézií. Na nic si nevzpomenou.“

„S tím se už dá něco dělat,“ přitakal Perry. „Máme ještě něco?“

„Ještě vysílačku, pomocí níž se můžeme kdykoliv spojit s Thorou. Přestože naše loď stojí na odvrácené straně Měsíce.“

„Hm,“ řekl zamyšleně Perry.

Crest pochopil. „Buďte klidný. Ochranný štít a paralyzátory zatím postačí. Kdyby došlo k větším těžkostem, Thora zakročí.“

„A co neutralizátor gravitace, který jste vzal sebou, abychom zrušili vliv přetlaku na palubě Stardustu?“

„Aha – ten ale není myšlen jako zbraň. I když jeho dosah je deset kilometrů. Můžete ho nastavit a pak libovolně velké území v dosahu deseti kilometrů zbavit zemské přitažlivosti.“

„Výborně,“ pochvaloval si Perry. „To by pro začátek mohlo stačit.“ A šel ke dveřím.

Clark G. Flipper, obr s jemnýma rukama a tvářemi křečka, se odvrátil od pouště. Vyzývavě pohlédl na Perryho, ale když narazil na jeho ocelově tvrdý pohled, váhavě přitakal.

„V pořádku, Perry. O ostatním si promluvíme později.“

Když Rhodan odcházel, u dveří ho zastavil Reginald Bull. „Vysílače jsou rušený. Nemůžu chytit žádnou Ameriku, Perry. Všechny stanice jsou zastíněny, ale jedna je někde poblíž. Mluvěj tam anglicky, i když se silným přízvukem. Nemáme nic dělat, protože se prej rozběhla záchranná akce.“

„Záchranná akce!“ vyhrkl Perry. „Krásný výraz pro záměr Číňanů. Odpověz jim, že o pomoc nemáme zájem.“

Bully neodpověděl. Díval se mimo Perryho. Na opačné straně řeky se v dáli zvedal oblak prachu a jako špinavá deka přikrýval azurové nebe. Ke slanámu jezeru se přibližovaly drobné tečky. Perry následoval pohled svého druha.

„Aha – tak konečně. Jsou tady – no vida – letadlo... ne, je to vrtulník!“

Sto metrů od lodi se pod rozvířeným vzduchem zvedal písek. Vrtulník přistával.

„Bully, ty zůstaneš tady. Vezmi si jeden paralyzátor a počkej na moje znamení. Největší dávka. Já jdu za nimi.“

„Ale...“

„Žádný ale! Chtěj nás dostat živý. Nehrozí žádný nebezpečí.“

Bully se otočil a za pět vteřin byl zpátky. V ruce svíral stříbrnou hůlku s maličkou čočkou vpředu. Malý, červený knoflík se po ní dal posunovat podle žádaného nastavení dávky.

Perry přikývl a sestoupil po žebříku z lodi. Dole u vrtulníku stáli dva muži v uniformách Asijské Federace a zvědavě k němu vzhlíželi.

Jeden z nich musel být vysoký důstojník, o čemž svědčily zlaté lampasy na švech jeho kalhot.

Pilot vrtulníku zůstal v kabině. Místo řídicí páky nervózně svíral samopal.

Perry se soucitně usmál. Ti se všichni budou divit.

Důstojníci mu vyšli několik kroků vstříc. Mluvili anglicky téměř bez akcentu.

„Máme radost, že jste bezpečně přistál,“ řekl ten se zlatými lampasy. „Jsem maršál Roon, vrchní velitel pozemních vojsk. Tohle je major Butaan.“

„Perry Rhodan,“ řekl Perry a mírně se uklonil. „Smím vědět, co vás za mnou přivádí?“

Oba důstojníci tím byli natolik zaskočení, že zalapali po dechu. Rychle na sebe pohlédli a pak se znovu podívali na kosmonauta, od něhož původně čekali prosbu o pomoc.

Perry se vstřícně usmál.

„Je od vás velmi milé, že o nás projevujete zájem, ale je to zbytečné. Totéž bych odpověděl americkým nebo ruským důstojníkům, jestli vás to uklidní.“

„Příliš vám nerozumím,“ prohlásil Roon a urovnal si kalhoty, neboť si je při sezení ve vrtulníku trochu pomačkal. „Ztroskotal jste, ne? Potřebujete pomoc – anebo dokážete znovu odstartovat?“

„A kdyby?“

„Museli bychom vám to zakázat, protože jste přistál na našem území.“

Perry se znovu usmál.

„Ale no tak, buďte přece upřímní. Vám přece vůbec nejde o to, abyste nám pomohli, vy nás prostě chcete sebrat. Velmi hezky vymyšleno. Ale my jsme tu nepřistáli proto, abychom se stali vašimi zajatci.“

Roon už málem pěnil, ale major ho chytil za rukáv. Maršál se uklidnil. Tenhle major na něj patrně měl značný vliv.

„Kdo říká, že chceme omezovat vaši svobodu pohybu? Ale musíme prohledat vaši loď, jestli na ní nejsou nějaké záznamy, natočené či nafotografované nad naším územím.“

„Snímali jsme dokonce celou Zemi – z Měsíce. Chcete nám to zakázat? Copak vaše měsíční raketa nedělá totéž?“

Ti dva na sebe rychle pohlédli.

„Naše měsíční raketa byla krátce po startu vinou sabotáže zničena. Vy to nevíte?“

Perrym to upřímně otřásl. Byl kosmonaut celým srdcem. Věděl, že jednou padnou všechny hranice mezi lidmi a že se lidé začnou plně věnovat své kosmické existenci. Pro něj neexistoval žádný rozdíl mezi státy, národnostmi nebo rasami. Pro něj existovali pouze lidé – pozemšťané.

„To je mi opravdu líto – říkal jste sabotáž?“

Roon přehlédln nabízenou dlaň.

„Co jiného by to bylo. Naši nejlepší vědci překontrolovali funkčnost celé lodi ještě těsně před startem. Ve výšce jednoho sta kilometrů se ale rozlomila a zřítíla se.“

„Je tisíc věcí, které mohou způsobit poruchu,“ konstatoval Perry starou skutečnost a svěsil ruce. „Pro sabotáž nemáte důkazy.“

„Na palubu se propašoval západní žoldák a pak...“

„Nesmysl,“ ostře opáčil Perry. „Tím svoji chybu neospravedlníte. Nikdo z nás neměl zájem bránit vám v letu na Měsíc. Ale nechme toho. Co po nás chcete?“

Poprvé ho oslovil major: „Přistáli jste tu dobrovolně?“ chtěl vědět.

To byla konečně přímá otázka. Perry se rozhodl, že odpoví stejně přímo. „Ano. Stejně tak jsme mohli přistát na Sahaře nebo v Americe.“

„Tak proč jste přistáli právě tady?“

„Máme své důvody. Musím vás požádat, abyste toto území nadále považovali za oblast neutrální síly, přestože se nachází na vašem území. Tuhle poušť nepotřebujete, takže vám nevznikne žádná hospodářská škoda. Zaručujeme vám nevměšování do vašich záležitostí a respektování vašich hranic. Přímá jednání povedeme s vaší vládou. Vám, maršále Roone, bych doporučil stáhnout všechna vojska, která se sem řítí za americkou lodí jako vlk za kořistí. Rozuměli jsme si?“

Major Butaan ustoupil o krok. Ruka mu ležela na pažbě pistole. Rty měl pevně sevřené a v očích se mu blýskalo.

Maršál Roon se zatím ještě ovládal. Zdvořile se usmál. „Žertujete, pane Rhodane. Máme právo prohlédnout si palubu každé lodi, která přistane na našem výsostném území. Jestliže se nepotvrdí naše podezření, loď bude propuštěna. To s tou neutrální mocností chápu jako vtip...“

„To je vaše věc. Já jsem vás varoval. A teď – mějte se dobře. Jistě se ještě uvidíme – při jiné příležitosti.“

„Moment!“ zvolal major Bhutaan, tasil pistoli a namířil na Perryho. Byla to jedna z těch velkorážních zbraní. Trochu staromódní, ale o to účinnější. Především na malou vzdálenost.

Perry si založil ruce na prsou. Přímo bytostně cítil, jak se asi osmdesát metrů za ním Bully třese na vyzkoušení paralyzátoru.

„Ano?“

„Vy jste špión, pane Rhodane. Vaše měsíční loď není ničím jiným, než záměrně umístěnou americkou základnou. Doufali jste, že vás budeme respektovat, protože jste v nouzi, ale my jsme vaši nečistou hru prohlédli a...“

„Neslibujte nic, co nemůžete splnit, pane,“ varoval ho Perry. „Američané jsou překvapeni stejně jako vy, že jsme tu přistáli. Taky neznají naše úmysly. I je bychom poslali pryč, kdyby se k nám přiblížili. Je vám to konečně jasné? Dobře, tak mi dovolte vrátit se na loď. A ještě jednou, maršále: stáhněte svá vojska, nebo nemohu ručit za to, co se stane.“

Přikývl krátce na pozdrav, varovně pohlédl na pilota se samopalem, otočil se a zvolna kráčel zpět na Stardust, kde ve vstupu nervózně postával Bully se stříbrnou hůlkou v ruce. Bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo, když spatřil svého navracejícího se velitele.

„Nesebereme je?“ volal na Perryho. „Ten s těma pozlacenejma kalhotama je jistě generál. Vsugeruju mu, že je portýrem u cirkusu a pošlu ho zpátky. Bude legrace...“

Perry položil nohu na žebřík. Otočil se. Maršál s majorem pořád ještě stáli na místě. Vyčkávali. Byli nerozhodní. Butaan dokonce pořád ještě držel v ruce pistoli.

„Nemám nic proti legraci,“ přiznal Perry, když se postavil vedle Bullyho. „Pospěš si a přines neutralizátor.“

„Cože...?“

Víc už toho Bully neřekl. Jedním skokem byl uvnitř a druhým zpátky. V rukou držel malou černou krabičku. Gravitační neutralizátor... Co všechno se ukrývalo pod těmi dvěma slovy... Sen generací.

Perry ho nastavil a pak pohnul aktivační páčkou.

Major Butaan schoval pistoli do pouzdra.

„Jak můžete připustit, maršále, aby vám špióni rozkazovali? Považuji to za nezodpovědnost. Uvědomím o tom své nadřízené...“

„Jen to klidně udělejte,“ lhostejně odpověděl maršál. Nespouštěl Stardust z očí. „Myslím, že jsem se zachoval správně. Na té věci je toho víc, než se my dva můžeme domnívat. Vy máte přistání té lodi

za maskovanou akci Západu? Oficiální přistání základny? Proč ne? Možné by to bylo. Ale na druhou stranu si pořád říkám, že na tom Měsíci třeba narazili na něco mimořádného, na něco, co jim propůjčilo velkou moc...“

Přestal mluvit. Najednou něco nesouhlasilo. Cítil se lehký a uvolněný, jako by se něčeho napil. Něčeho silného ve větším množství. Nejhorší na tom bylo, že ztrácel rovnováhu. Bylo mu, jako by se zvětšoval.

U čerta, jen aby si toho nevšiml major!

Ale Butaan měl dost co dělat sám se sebou, než aby kontroloval maršála. Jakýmsi nešikovným pohybem přišel o půdu pod nohama. Pomalu jako balónek stoupal k nebi a točil se přitom podél své osy.

Roon se nehýbal, tudíž pořád ještě stál na rozpáleném písku pouště Gobi. S otevřenými ústy zíral za Butaanem, jenž jen bezmocně klel a volal na pomoc své předky. Ale nepomohlo ani klení, ani předci. Stoupal stále výš.

„Pilote!“ křikl konečně maršál a otočil se.

To radši neměl dělat. Otáčka se nezastavila, nýbrž začal také ve spirále stoupat a následoval agenta tajné služby.

Pilot to nevydržel. Chvilí hleděl za svými nadřízenými, pak namířil samopal proti Stardustu a začal střílet.

Ale ani on to neměl dělat.

Už první zpětný ráz jej vymrštil z kabiny a další výstřely ho hnaly vzhůru k nebi jako raketu. Pak byl zásobník prázdný, ale setrvačnost natolik silná, že letěl stále výš a výš.

Byl to neuvěřitelný, strašidelný pohled – a za bílého dne. Muži se vznášeli ve stavu beztlíže nad pohupujícím se vrtulníkem.

Perry se otočil a spatřil Bullyho rozzářený obličej.

„Tak co ty na to?“

„Skvělý! Velkolepý cirkusový číslo. Generál ve vzduchu! Asi je podělaný strachy, řek bych. Ale co teď? Chceš je nechat ve vzduchu vyhladovět?“

Perry se zamračil. „To ne. Hele, umíš řídit vrtulník?“

Bully překvapeně přitakal. „No jistě. Proč?“

„O tom později. Teď ty tři hochy necháme ladně přistát – tak, páčkou pomaličku zpátky – půlka gravitace by měla stačit. Ne, padají

příliš rychle... čtvrtina, jo, čtvrtina, jen ať si odnesou na památku pár modřin, aby věděli, že se jim to nezdálo... Jo, tak je to dobře...”

Maršál Roon dopadl na zem. Zvedl se a překvapeně se rozhlížel na všechny strany, jako by hledal toho obra, který ho zvedl do vzduchu. Butaan přistál poněkud nešetrněji deset metrů od něj. Jeho bolestí stažená tvář svědčila o všem.

Pilot dopadl nejdál. Padal dolů po hlavě, ale naštěstí skončil v řece. Plaval na ní jako korek, což ho zaskočilo. Samopal dávno upustil.

„Hej, maršále Roone, slyšíte mě?“

Perry volal co nejhlasitěji. Maršál pozvedl pěst a zahrozil mu. „To si vypijete – co to vlastně bylo? Zbavil jste nás gravitace?“

„Na generála je docela chytřej,“ zachechtal se Bully a plácal se do širokých stehů. Pro něj to byla neuvěřitelná zábava.

„Jestli ihned nepošlete svá vojska pryč, zažijete ještě jiné zázraky,“ řekl Perry a ukázal na Stardust. „Máme tady zbraně, o jakých se vám nesnilo.“

Možná to neměl tak lehkomyšlně prozrazovat, ale v podstatě mu šlo o to, aby ho ti druzí brali vážně.

„Takže zbraně,“ zamumlal Roon a pohrdavě pohlédl na majora. Ten pohled jako by říkal: vidíte, zač stojí vaši agenti. Ani nevíte, že Američani vyvinuli antigravitační přístroj!

„Takže co bude?“ zvolal Bully a zamával rukama. „Nebo vám ten malej let vzal řeč?“

Roon řekl něco pilotovi, který mezitím vylezl na břeh a připojil se k nim. Perry stáhl páčku na nulu. Kolem zase zavládla normální přitažlivost.

„Moment!“ zvolal Perry, když spatřil pilota, krácejícího k vrtulníku. „Vrtulník tady zůstane. Nedovoleně přistál na území nové mocnosti. Tímto ho zabavuji!“

Maršál zrudl. Bylo to vidět i na dálku.

„Sluší mu to,“ komentoval Bully. „Hlavně v kontrastu s tím zlatem se mi to líbí.“

„Co vás to napadá?“ křikl Roon. „Já...”

Dál nic neřekl. Major Butaan mu cosi zašeptal.

„Ještě o mně uslyšíte!“ ukončil maršál řeč, otočil se, přivolal majora a pilota a mašíroval směrem k horám.

Oblak prachu se mezitím podstatně přiblížil.

Perry si ulehčeně oddechl. „Takže to bylo naše první setkání. Na to další se už tolik netěším. Obávám se, že budeme muset aktivovat náš ochranný štít. Má dosah dva kilometry, takže pokryje část řeky, část jezera a vrtulník. To by tedy byla ta nová říše. Nejmenší na téhle Zemi, ale nejmocnější.“

„Co chceš s tím vrtulníkem?“

„Hloupá otázka. Nějak se odtud musíme dostat, obstarat náhradní díly a léky. Nebo chceš přes poušť pěšky?“

„Já? Proč? Jak to...?“

Perry se usmál. „Jeden z nás musí. Proč ne ty? Na nikoho se nemůžu spolehnout tak jako na tebe.“

„Hm – jo, jasně. Máš asi pravdu. A kdy?“

„Jakmile se svět uklidní,“ odvětil Perry, popadl neutralizátor a vrátil se na palubu lodi. Bully ho pomalu následoval. Pohledem odborníka ještě mrkl na vrtulník, pokrčil rameny, vzal paralyzátor a zavřel za sebou vstup do lodi.

V centrále narazili na Flippera. „Jídlo je hotové. Co se stalo?“

Perry mu to vysvětlil několika slovy.

„A ty si myslíš, že to byl úspěch? Říkám ti ještě jednou, že tu nechci zůstat. Chci domů. Chci vidět svoji ženu. Za tři měsíce rodí...“

„Do té doby bude po všem. Měj rozum. Koukni, známe se už dlouho. Já přece nedělám nic bezdůvodně. Poslouchej, vysvětlím ti, proč musíme ještě chvíli zůstat tady v poušti.“

„Nepřesvědčíš mě!“

„Zdánlivý mír na Zemi je fakt jenom zdáním. Při sebemenší zámince obletí Zemi tisíce raket s atomovými náložemi a zničí celou planetu. Copak to takhle má jít dál? Máme teď šanci zakročit. My jsme teď těmi, kdo drží jazýčky vah. Stojíme mezi velmocemi a máme v rukou neuvěřitelnou sílu Arkonidů. Moc Arkonidů v rukou jedné velmoci by znamenala konec veškeré svobody! Pochop to konečně!“

„Pro mě jsi zrádce,“ suše opáčil Flipper.

Perry se zatvářil bolestně. „Hodně lidí mě tak nazve, protože mi nebudou rozumět. Ale já už nejsem jenom Američan – já jsem pozemšťan. Chápeš aspoň to?“

„Možná. A co?“ polkl Flipper. „Stejně tak si moh přistát doma na Nevada Fieldu.“

„Právě že ne. Tam nebo tady – všude nás donutí, abychom se bránili. A já budu radši bojovat proti cizím, než proti vlastním. Ti by mě obměkčili a to nechci. To se mi prostě nesmí stát. Crest znamená neomezenou moc, Flippe. V rukou pouze jedné mocnosti by znamenal konec světa! Velmoci prostě musí pochopit, že nastala nová éra! Musejí se spojit. Musíme vytvořit jednu velkou, silnou Zemi!“

„To je utopie.“

„Jen počkej... Crest má v rukou prostředek, který znemožní rozpoutání atomové války... Atomové hlavice díky jemu prostě nevybuchnou...“

„Necháš mě jít, když si to budu přát?“ trval na svém Flipper.

„Bully tě naloží, až poletí pro lék a náhradní díly. Venku máme vrtulník.“

Perry zmáčkl tlačítko a kolem lodi vyvstal energetický ochranný zvon. Neviditelný, ale naprosto neprostupný. Z výšky si náhodný pozorovatel mohl myslet, že tam dole leží jen nějaký vrak.

Ale ve skutečnosti to byl zárodek nové říše, jejíž hranice budou jednou sahat tisíce světelných let daleko...

Generál Leslie Pounder se zlobil. Jeho hranatá, mocná postava se chvěla vzteky. Byl znám tím, že ho nic nezastaví, ani Washington, ani Pentagon. Jako šéf amerického kosmického průzkumu byl svými lidmi zároveň milován stejně jako nenáviděn.

Seděl v kanceláři svého hlavního štábu za stolem pokrytým zprávami všeho druhu.

Naproti němu seděl nenápadný človíček. Byl pravým opakem všeho, čím se vyznačoval generál. Měl naleštěnou holou hlavu, která působila dojmem, že by po ní uklouzla moucha. Tvář však měl mladou a oči mu mírně, přívětivě jiskřily.

A přece byl Allan D. Mercant všechno ostatní, jen ne mírný a přívětivý, když se jednalo o jeho povinnosti. Coby šéf mezinárodní rozvědky byl nejtvrdošíjnějším lovcem, jakého si lze jen představit.

„V majora Rhodana a jeho muže kladete přemrštěnou důvěru,“ řekl právě měkce a ukázal na mapu světa. „Stardust přistála na poušti Gobi. A vy si pořád myslíte, že to byla jen náhoda?“

„Lod' vysílala mezinárodní nouzový signál. Selhaly motory.“

„Ale proč Rhodan nepřistál v Nevada Fieldu? Ještě by to stačil! Můžete mi to nějak vysvětlit?“

Generál Pounder bezradně zavrtěl hlavou. „To právě nemůžu. Ale to není důvod, abyste mě držel v budově mého štábu jako zajatce! Celý kosmodrom jste obklíčil svými jednotkami!“

„Jenom předběžné bezpečnostní opatření, nic víc,“ usmál se mužík. „Kdo počítá s nejhorším, nebývá nikdy zklamán.“

„Ale dělá si zbytečně těžký život,“ dodal Pounder. „No dobrá, takže řekněme, že Rhodan přistál v té poušti schválně. Že tím sleduje určitý cíl...“

„To rád věřím!“ posmíval se Mercant.

„Nějaký cíl, který určitě není namířen proti nám. Jestli si myslíte, že bude chtít vydat Stardust protivníkovi, tak se velmi mýlíte!“

„A jaký jiný cíl by podle vás mohl sledovat?“

„To nevím,“ přiznal Pounder. „Ale znám majora Rhodana. Je spolehlivý a bezpochyby čestný.“

„Člověk je vždycky faktorem nejistoty, generále. Nikdo nevidí do duše toho druhého. Bohatství a moc – nebo alespoň naděje na tyhle věci – zamotají hlavu i tomu nejvěrnějšímu.“

Generál Pounder za stolem poněkud povyrosl. „Snad mi nechcete tvrdit, že Rhodanovi přeskočilo?!“

„To ne, generále. Kdo touží po penězích a po moci, nemusí být hned blázen. Ale zrádce ano.“

Pounder vyletěl z křesla. Naklonil své mocné tělo přes stůl a přidržel šéfovi rozvědky pěst podnosem. „Ted' ale prrr! I když jste slavnej pan Mercant, moje lidi mi nebudete urážet! Rhodan není zrádce! Stardust nouzově přistála! Tak, a ted' mi laskavě dokažte opak, než budete mluvit dál. Mimochodem, Washington už navázal kontakt s Asíí.“

„Zajímavé,“ konstatoval Mercant a jemně odsunul generálovu přest. „Smím vědět, co bylo zjištěno?“

„Zatím nic,“ odvětil Pounder. „Očekávám informace přímo od mých lidí ve Washingtonu.“

„Takže já vám řeknu, jaké to budou informace: Vláda Asijské Federace lituje té události a ujišťuje nás, že učiní vše pro záchranu ztroskotané posádky. Zbytky lodi Stardust, pokud neshořely, nám budou předány. Krátce nato přijde další zpráva, že Stardust byla zničena k nepoznání a že se našly jen zohavené mrtvolky posádky. Pak se nad celou záležitostí snese ticho a nikdo už o ní nebude mluvit... Ale ve skutečnosti bude všechno jinak...“

„Kdybych měl vaši fantazii, psal bych romány,“ řekl Pounder s předstíranou závistí. „Takže mi radši povězte, jak to se Stardustem dopadne doopravdy...“

„Asiaté Stardust rozeberou do šroubečku a výsledky si vyhodnotí. Rhodan a jeho lidé obdrží slíbenou odměnu. Možná vilu v Tibetu, možná taky kulku do hlavy.“

Pounder klesl zpět do křesla. „Vy nejste normální,“ hlesl. „Vy jste oběť svého povolání. Rhodan měl u nás zajištěnou existenci. Dostal by dvě vily, kdyby je chtěl. Ideologické motivy u něj taky žádné nejsou. Zůstává tedy jenom nouzové přistání. Na tom trvám. Jakmile Rhodan bude moci, spojí se s námi. Jsem o tom přesvědčen!“

Mercant si přejel rukou přes pleš.

„Já se raději spolehnu na hlášení svých agentů. Major Perkins nás nenechá ve štychu.“

Perkins – to jméno připadalo generálovi povědomé. „Nebyl to ten muž, co odkryl spiknutí teroristů v Austrálii?“

„Přesně tak! Před pár hodinami jsem ho poslal do Pekingu, aby tu věc vzal osobně do rukou.“

„A vy věříte...“

„Jistěže tam letěl s dobrými cizími papíry a pod krycím jménem. Naštěstí udržujeme s Asijskou Federací alespoň obchodní styky.“

V té chvíli zabzučel videofon. Pounder odsunul připravenou odpověď napozději a stiskl tlačítko. Na obrazovce se objevila čísi tvář.

„Spojení z Washingtonu,“ hlásila tvář. „Pro pány Poundera a Mercanta.“

„Jsme tu oba,“ zalapal Pounder po dechu. „Jste si jist, že je to zpráva pro oba pány?“

„Washington to výslovně zdůraznil. Mám propojit, teprve až budou oba pánové přítomni.“

„Takže můžete. Pan Mercant je v mé kanceláři. Pospěšte si.“

„Minutku, pane. Zůstaňte u přístroje.“

Pounder pohlédl na Mercanta. „Co máte společného s Washingtonem?“

„Hodně věcí,“ usmál se Mercant. „Sedí tam třeba prezident...“

Pounder polkl a pohlédl na obrazovku.

Operátorova tvář zmizela a místo ní tam byla nějaká jiná. Informační šéf Bílého domu.

„Generál Pounder?“

„U aparátu,“ krátce přikývl generál. Mercant se trochu předklonil, aby ho kamera sňala. „Mercant je tady taky.“

„Díky. Odpověď pekingské vlády přišla. Je natolik zvláštní, že jsme se rozhodli nepodniknout nic bez vaší rady. Máte zapnutý záznam?“

Pounder přitakal.

„Hned ho pouštíme!“

„Dobře, tak poslouchejte! My jsme do Pekingu poslali tento text:

Washington pro Peking.

Prosíme o okamžité svolení k vyslání vyšetřovací komise, která by prohlédla vrak zřícené lodi Stardust. Protože se jedná o výzkumnou loď, neměly by nastat žádné diplomatické průtahy. Očekáváme vaše svolení.

Odpověď právě dorazila. Zní takto: Svolení prozatím nedáváme. Vláda Asijské Federace považuje seslání americké základny na naše území jako hrubé porušení dohod. O nouzovém přistání údajné měsíční lodi nemůže být ani řeči. Posádka odmítla záchrannou skupinu a za pomoci přístroje, který ruší gravitaci, napadla naše vyjednávače. Pokud vláda Spojených států nevydá rozkaz, aby byla tato základna okamžitě předána naší armádě, která ji mezitím obklíčila, zničíme ji.

Dáváme vám lhůtu dvou hodin. To jsou tedy obě hlášení. Co vy na to, generále Poundere?“

Šéf kosmického výzkumu zářil. „Stardust tedy přistála bez závad! Skvělé! Rhodan a jeho muži žijí! První jsme přistáli na Měsíci! Velkolepé...!“

„Velmi zajímavé,“ opáčil muž z Washingtonu, „ale momentálně je mi milejší vaše stanovisko ve věci asijského ultimáta. Co to má znamenat? Zbraň, která ruší gravitaci? Měla Stardust něco takového na palubě?“

„Nesmysl! Rušení gravitace! Pokusy v tomto směru běží, ale zatím bez úspěchu. Asiati blufují. Chtějí, aby Stardust zmizela, to je všechno.“

Mercant mu skočil do řeči. „Máme nějaké důkazy, že Stardust přistála nepoškozena?“

„Žádné,“ opáčil informační šéf. „Kdybychom nějaké měli, dostali bychom je od vás, Mercante. Sdělili jsme Peking, že bohužel nemáme žádné spojení se Stardustem, a proto nemůžeme zasáhnout. Nesmyslné tvrzení, že by měsíční raketa měla být americkou základnou, bylo ostře odmítnuto. Odpověď jsme ještě nedostali. – Moment, hlásí se Peking. Zůstaňte u aparátu, hned si to taky poslechnete. Spojím vás.“

Tvář informačního šéfa zmizela. Obrazovka zůstala prázdná. Ale Pounder a Mercant nyní slyšeli každé slovo. Mimoděk se stali svědky vývoje, který mohl znamenat konec světa, pokud by se nestal nějaký zázrak.

„Tady Washington. Jsme připraveni, Peking.“

„Tady Peking. Na naši výzvu jste nereagovali. Vaše základna na poušti Gobi odmítá naši prohlídku na palubě. Divize pod vedením maršála Roona dostala rozkaz zničit ji. Přestože o tom patrně už budete informováni, ještě vám událost krátce popíšeme i my.“

Naše tanky vyrazily a dva kilometry před lodí Stardust narazily na neviditelnou překážku. Měření prokázala, že se jedná o průhlednou stěnu kolem lodi Stardust. Kruhovitě uzavírá prostor o průměru čtyř kilometrů. Toto území je jistým majorem Rhodanem deklarováno jako *říše nové a neutrální síly*. Naše tanky se stáhly a zahájily proti základně palbu. Všechny granáty explodovaly daleko od Star-

dustu, jako by byla obklopena neviditelnou stěnou i střechou. Ani atomová munice neměla úspěch. Naši experti se domnívají, že Stardust je obklopena energetickým ochranným zvonem a tím pádem je nedotknutelná. Upozorňujeme vás, že proto považujeme Stardust za ohrožení celosvětového míru a že z toho vyvodíme patřičné důsledky. Pokud tato základna nebude během následujících čtyřiařtyřiceti hodin stažena nebo předána do našich rukou, budeme považovat diplomatické styky mezi Pekingem a Washingtonem za přerušené. Očekáváme vaše stanovisko. Hlášení z naší strany už žádná nepřijdou. Konec.“

Pounder pohlédl na Mercanta. Barva jeho pleti už nebyla zdaleka tak zdravá jako před chvílí. I ten jeho věčný úsměv se vytratil někam pod vrásky.

„Energetický zvon?“ vyzvídal. „O tom nic nevíme. Poundere, vaši vědci ale umějí držet basu...“

„Nemluvte nesmysly, Mercante. O žádném energetickém zvonu nic nevím stejně jako vy. Asiati blufují, to je všechno. Už dlouho hledají důvod, jak si vyzkoušet svoje atomové rakety. Teď jeden mají.“

Mercant se předklonil. „Chcete mi snad tvrdit, že nevíte o energetickém ochranném štítu nad lodí Stardust? A že nevíte o antigravitačním přístroji?“

„Přesně tak! Nic o tom nevím. Nic takového neexistuje! Asiati nás tahají za nos!“

„Helou!“ ohlásil se znovu informační šéf Bílého domu. „Takže jste to slyšeli.“

„Samozřejmě!“ přitakal Pounder. „Je to ten nejgrandióznější nesmysl, jaký jsem v životě slyšel, a radil bych vám...“

„Z tohoto nesmyslu může vyrůst jeden ještě větší nesmysl – totiž válka. Té musíme za každou cenu zabránit. Pokuste se spojit se Stardustem – Mercant vám přitom pomůže. A potom zjistěte, co myslí tím energetickým zvonem. Očekávám vaši odpověď před uplynutím ultimáta.“

„Provedu,“ zavrčel Pounder, i když absolutně netušil, jak to udělá. „Ohlásím se včas.“

Obrazovka zhasla.

Mercant si vzdychl. „Jestli se nám brzy neohlásí major Perkins, budeme v tom až po uši. Navrhuji povolat Lehmana. Šlo by to?“

Pounder vyštěkl do sluchátka pár rozkazů. Za několik minut stál v kanceláři postarší muž. Profesor Dr. Lehmann, vedoucí vědeckého projektu měsíční střela a duchovní otec Stardustu.

Profesor překvapeně zíral. „Chtěli jste se mnou mluvit?“

Pounder přitakal. „Ohaře Mercanta už znáte, takže vám ho nemusím představovat. Ušetřím vás dlouhých úvodních slov. Poslechněte si, co se stalo,“ řekl a zapnul záznam.

Zatímco Lehmann naslouchal informacím z Washingtonu, Mercant netrpělivě poposedával a v duchu tahal za šachové figurky. Kdyby se Perkinsovi podařilo spojit s Rhodanem, byla by spousta věcí jasnějších...

Pokud Stardust záměrně přistála v poušti Gobi, byl Rhodan zrádce. Ale také se mohlo stát, že přistál nouzově a že ho Asiaté drží ve své moci a předstírají, že narazili na odpor. To vše však, a o tom byl Mercant přesvědčen, bylo jenom přede hrou, po které přijde zpráva, že loď Stardust byla zničena.

Ale existovala ještě třetí možnost... i když ta se zdála být příliš fantastická, než aby ji někdo mohl brát vážně. Navíc Mercantův život sestával v podstatě stále jen z čísel, strážlivých údajů a fakt. Nikdy však z dohadů.

A přesto...

Už se nedostal k tomu, aby celou věc domyslel do konce. Záznam skončil. Generál Pounder vystrčil bradu a pohlédl na Lehmana. „No, profesore? Co na to říkáte? Považujete majora Rhodana za zrádce?“

Lehmann zalapal po vzduchu. „Za zrádce? Koho napadla tak hloupá myšlenka?“

Pounder pohlédl na Mercanta.

„To byla jenom rétorická otázka, profesore. Mnohem důležitější je váš názor na energetický štít a na ty další věci.“

„Myslíte zrušení gravitace? Obojí je utopie. Našimi prostředky nedosažitelná. Asiati si vymysleli pěknou pohádku, aby získali záminku a mohli si Stardust nechat. Sázím se, že zítra oznámí, že byla loď zničena, a proto nemůže být vydána zpět.“

Mercant spokojeně přitakával. „Velmi dobrá kombinace,“ chválil. „Až půjdu do důchodu, navrhnu vás za svého nástupce.“

„Děkuji, nechci,“ odmítl vážně profesor Lehmann. „To radši poleťím na Mars. Je tedy jasné, že Stardust přistála bez větších potíží. Loď je v pořádku, jinak by nebylo potřeba celou záležitost tolik maskovat. Kdybychom ještě tak mohli zjistit příčiny... Chtělo by to asi lepší tajnou službu.“

Nenápadně vypálená rána sedla. Mercant zrudl. Jeho mírný výraz byl tentam. Vstal a nestaral se o úšklebek v Pounderově tváři.

„Ještě se budete divit,“ řekl Lehmannovi a vykročil ke dveřím. „Až uvidíte, jak dobře naše tajná služba pracuje. Generále, dejte mi vědět, až se ozve Washington. Na shledanou, pánové.“

Prudce za sebou zabouchl dveře.

Profesor Lehmann překvapeně vzhlédl. „Co mu je? Odkdy je Mercant tak přecitlivělý?“

„Urazil jste jeho profesionální hrdost,“ spokojeně se zakřenil Pounder. „Ale poprávu. Nemá z něj číšet ta jeho nadřazenost. Ten, kdo není čmuchar, je podle něj poloviční člověk. Tak, a teď jsme tady sami. Řekněte mi upřímně, profesore, co si o tom všem myslíte. Majora Rhodana můžeme vynechat, myslím, že mu oba věříme. Co se ale v Gobi skutečně stalo?“

Lehmann se naklonil přes stůl. „Možná bychom tu otázku měli přeformulovat: co se doopravdy stalo na Měsíci?!“

Pounder ztratil řeč.

Major Perkins se v Pekingu ubytoval v prvotřídním hotelu. Pár minut nato dostal od prostředníka adresu jedné uznávané firmy, pracující na vládních zakázkách. Nechal se spojit s prokuristou a dohodl si s ním schůzku.

Agentovy doklady zněly na jméno Alfons Hochheimer, důlní inženýr. Z pasu bylo zřejmé, že se už deset let zdržuje v oblasti Asijské Federace a že pracoval pro řadu státních těžebních firem.

Ve velmi moderně zařízené přijímací kanceláři firmy mu vyšel vstříc usmívající se Číňan. Byl oblečen podle evropských zvyklostí.

„Pan Hochheimer, jestli se nemýlím, že? Jmenuji se Yen Fu. Čím vám posloužím?“

„Je mi známo,“ řekl Perkins a podal mu ruku, „že se podílíte na hospodářsky zajímavých těžebních oblastech. Už dříve jsem pracoval v poušti Gobi a znám místo, kde by bylo možné najít uran – kdyby se šlo dostatečně hluboko.“

Yen Fu se usmál ještě intenzivněji.

„Gobi? Uran? Myslím, že se mýlíte. V poušti Gobi žádná ložiska uranu nejsou. Poslali jsme tam už několik expedic, ale vrátily se bez výsledku.“

Nyní se usmál i Perkins. „Vaši lidé neměli moje přístroje, pane Yen Fu. Slyšel jste už někdy o radarovém zaměřovači profesora Playberga?“

Číňan zavrtěl hlavou. „Neslyšel, pokud mám být upřímný.“ Perkins se tomu nedivil. To jméno si právě vymyslel.

„To je politováníhodné, pane Yen Fu. Velmi politováníhodné. Playberg patří mezi nejzářnější zjevy západního světa. Díky jeho přístroji byly nalezeny velké zásoby uranu v amazonské oblasti. Já vlastním jeden z posledních modelů.“

I přes věčný úsměv se na Číňanově tváři rozhostil výraz, zračící nedůvěru. „Vy nejste Američan?“

„Ne. Jsem Němec. Ale už deset let žiji v Asijské Federaci. Tady jsou moje doklady.“

Prokurista si pečlivě prohlédl zfalšované doklady, ale nic závažného neobjevil. Váhavě je vrátil.

„A vy tedy víte, kde je v Gobi uran?“

Perkins přitakal. „Je ho tam víc, než by spotřebovalo dvacet elektráren za sto let. Ale dají se s ním,“ usmál se chápavě, „dělat ještě i jiné věci.“

„Počkejte, prosím.“

Perkins čekal. Ne dlouho. Pak hovořil se šéfem firmy. Potom s vládním zmocněncem. A nakonec s pilotem, který měl s ním a malou vládní komisí odletět k údajnému nalezišti uranu.

„Ten radarový zaměřovač – máte ho s sebou?“ zvědavě zjišťoval Yen Fu. „Dají se z něj odečítat výsledky?“

Perkins měl s sebou dovedně zkonstruovanou krabičku, v jejímž nitru se skrývalo jen pár kabelů a baterie, ale na jejímž displeji mohl nastavovat číselné údaje. Přikývl. „Jistě. Copak si myslíte, že bych k vám přišel bez vybavení? Kdypak odletíme?“

„Za hodinu, jestli chcete. Čekáme ještě na povolení z oficiálních míst.“

Perkins doufal, že to vyjde...

V kavárně naproti přes ulici ještě rychle vypil sklenku limonády a dal žebrákovi před vchodem almužnu. Otrhanec poděkoval několika úklonami a přitom zašeptal: „Starochu, copak nepoznáváš svoje kámoše? Že Mercant poslal, zrovna tebe! Mimochodem: vládní zástupce, co bude v letadle, je náš člověk. Zacházej s ním slušně. Ó, milosrdnej Bože, nebeskej příklade spravedlnosti a milosti, děkuju ti za tvůj dobrotu! Bohyně plodnosti nechť ti požehná...“

Perkins na žebráka mrkl, ale pak se od něj odvrátil s výrazem nevole.

Byl to malý, ale rychlý letoun. Kromě pilota v něm seděl vládní zmocněnec, šéfinženýr a Perkins. Malá kabina byla vybavena luxurně. Podle toho se dalo soudit, že je používána i pro soukromé účely.

Peking nechali za sebou. Stroj letěl přímo na západ. Úrodné nížiny se ztrácely k východu. Objevovala se první pohoří. Pak hnědá, vysušená poušť.

Vládní zástupce se předklonil a poklepal inženýrovi na rameno.

„Kde leží to území, Lan Yu?“

„Východně od Suču, poblíž jezera Gošun. Zhruba tam, kde měla přistát ta americká raketa.“

„Vy o ní víte?“ ujelo bezděčně vládnímu zmocněnci.

„Slyšel jsem o ní,“ uhnul inženýr s odpovědí. „Jsou to fámy,“ zašklebil se a otočil se k zmocněnci. „Nebo ne?“

„Jistěže to jsou fámy, co jiného?“

Letěli asi devadesát minut a urazili už 1 300 kilometrů, když pilot otevřel dvířka své kabiny a řekl: „Věž v Pekingu mi vydala rozkaz, abych se okamžitě vrátil. Přelet území mezi Ordosem, Šan Si a

pohořím Nan Šan je zákázán. Jezero Gošun leží přímo uprostřed tohoto území. Rozkaz nebyl nijak zdůvodněn.“

Lan Yu pohlédl na vládního zmocněnce. Ten se nervózně kousal do spodního rtu.

„Co to má znamenat? Dostali jsme přece od vlády povolení sem letět?“

„Leťte dál a vypněte vysílačku,“ přikázal pilotovi zmocněnec. „Zapomeňte na ten rozkaz.“

„Musím zůstat na příjmu kvůli hlášení o počasí. A kromě toho musím každých pět minut hlásit svoji pozici.“

Perkins zachytil pohled vládního zástupce, nepatrně přikývl a sáhl do vnitřní kapsy saka.

„Vypněte vysílačku!“ znovu přikázal zmocněnec. „Radím vám dobře, držte se mých příkazů, protože jinak ponese te následky. Zastupuji tady vládu, pamatujte si to. Leťte k jezeru Gošun. Kolik času ještě potřebujeme?“

Pilot zaváhal. Pak přelétl očima přístroje. „Deset minut.“

„Za osm minut jsem u vás a budu kontrolovat přistání. Do té doby – žádná změna kurzu. Jasně?“

„Na vaši zodpovědnost,“ přitakal pilot.

Inženýr Lan Yu rozhovor mlčky sledoval. Úsměv se mu vytratil z tváře a oči se zúžily. Všiml si, že Alfons Hochheimer alias Perkins stále ještě drží ruku v kapse saka.

„Proč jste neuposlechl rozkaz?“ zeptal se. „Nechci mít žádné potíže. Rozkaz jistě souvisí s americkou raketou...“

„Na to vezte jed,“ ujistil ho vládní zmocněnec. „Ale buďte klidný. Vím, co dělám.“

„Mně je to jedno,“ poznamenal Lan Yu. „Hlavně abychom našli ten uran...“

Pět minut nato se znovu ohlásil pilot. „Před námi je armádní stíhačka. Požaduje, abychom se vrátili.“

„Jak to víte, když nemáte zapnutou vysílačku?“

„Varovné výstřely!“ opáčil suše pilot.

„Zapněte vysílačku. Jdu k vám.“

Vládní zástupce zmizel v pilotní kabině a zavřel za sebou dvířka. Perkins vytáhl z kapsy pistoli a namířil na inženýra. „Máte u sebe nějakou zbraň?“

Inženýra to zaskočilo natolik, že se málem zalkl. Vyvaleně zíral ho ústí pistole a zavrtěl hlavou. „Co po mně chcete?“ vykřikl.

„Abyste hezky klidně seděl a držel jazyk za zuby. Když budete předstírat, že neexistujete, můžete to dobrodružství docela dobře přestát. Jestli ale ne...“

„Ale... vy přece... nemůžete sám...“

„Nejsem sám. A teď už ani slovo. Za chvíli přistaneme.“

Stroj začal skutečně klesat. Vojenská stíhačka se mezitím ztratila z dohledu.

A potom před sebou u ústí řeky Moringol spatřili Stardust.

Měsíční raketa tam stála sama a opuštěná. V její blízkosti se nic nehýbalo. Jenom vysoko nahoře nad ní kroužil malý černý bod a ve spirále se zvolna snášel dolů. Jako dravec, který se chystá střemhlav vrhnout na kořist.

Ani Perkins, ani vládní zmocněnec netušili, že je to atomový bombardér, hledající svůj cíl.

„Kde přistaneme?“ zeptal se pilot.

Vládní zmocněnec, jeden z nejschopnějších mužů západní špiónážní služby, ukázal přímo před sebe. „Těsně vedle měsíční rakety. Postarejte se, abychom se nezastavili dál než sto metrů od lodi. Jasně?“

Pilot přikývl a zahájil přistávací manévry.

Zvolna klouzali k zemi.

Ještě pět kilometrů, ještě čtyři...

Mezitím ze stratosférického letounu vypadla bomba a padala dolů. Drobný bod na nebi ukončil kroužení a vzdaloval se.

Ze dvou různých směrů se tak k lodi Stardust blížily dva objekty.

A stalo se to zároveň.

Perkins spoutal Lan Yua a otevřel dvířka k pilotovi. Stroj právě dosedl. Nebyli ještě ani dva kilometry od Stardustu, když dva tisíce metrů nad kosmickou lodí najednou vyšlo druhé slunce...

Na palubě letounu ucítili ještě náraz do energetického ochranného štítu.

A pak už nic nebylo...

„Hej, Perry, mám na drátě Poundera. Je pěkně nažhavenej!“

Perry Rhodan se právě bavil s Crestem. „Omluvte mě, Creste...“

Videofonní spojení přes satelit bylo dokonalé. Pounderova tvář byla na obrazovce tak živá, jako by se díval oknem. Asiáté už spojení nerušili, což naznačovalo, že začínají být bezradní.

Bully se mírně uklonil a ukázal na obrazovku: „Smím vás představit, tohle je generál.“

Perry ho jemně odstrčil stranou.

„Generále Poundere – hlásím se se svou posádkou zpátky z Měsíce. Posádka je v pořádku. Stardust je vinou drobných závad neschopna dalšího letu. Úkol byl splněn. Výsledky vědeckých výzkumů budou předány profesoru Lehmannovi.“

Generál zalapal po vzduchu. „Rhodane, zbláznil jste se? Nechcete mi vysvětlit, proč jste přistál v poušti Gobi? Co se stalo? Nějaká závada? Proč jste se nepokusil přistát alespoň někde na oceánu?“

„Přistál jsem tady záměrně, generále.“

„Cože?“ Pounderova tvář se proměnila ve zralé rajče. „Co to říkáte? Záměrně? Rhodane, nechcete tím snad říct, že...“

„Nic nechci říct. Alespoň ne to, co máte na mysli. Rád bych vám vysvětlil...“

„Chtěl bych vědět, co mi ještě chcete vysvětlovat!“ křičel Pounder. „Okamžitě zničte Stardust pomocí autodestruktoru a vzdejte se armádě Asijské Federace. Rozuměl jste?“

V Perryho očích svítil chladný plamen.

„Rozuměl, pane, ale váš rozkaz neprovedu.“

„Vy můj rozkaz neprovedete...?“ zděsil se Pounder a tvář mu potemněla. Bully se mimoděk přikrčil, protože měl dojem, že tvář na obrazovce exploduje. „Majore Rhodane! Rozkazuji vám...!“

„Rád bych vás upozornil, pane, že už nejsem major, a proto také nejsem vaším podřízeným,“ odvětil klidně Perry. „Jak vidíte, odstranil jsem svá hodnostní označení. Kdybyste dovolil, rád bych vám nyní vše vysvětlil.“

Vedle Poundera se vynořila tvář profesora Lehmana. „Rhodane, jsou v krátkých zbytky atmosféry? Nebo snad dokonce stopy...“

„Ticho!“ zařval generál a odsunul vědce stranou. „Mluvte, Rhodane! A mluvte jasně, protože na vašich slovech záleží, jestli během následujících hodin vypukne válka, nebo jestli zůstane mír. Asijská Federace nabyla dojmu, že tvoříte na jejich území americkou základnu. Pokud se do zítřka nevzdáte, budou přerušeny diplomatické styky. Nemusím vám snad vysvětlovat, co to znamená.“

„To už je to tak daleko?“ zašeptal Perry. „Pak je tedy každá vteřina vzácná. Dobře poslouchajte, generále. Přistáli jsme na Měsíci a objevili jsme tam výpravu mimozemské civilizace. Nemohu vám detailně popsat, co všechno jsme našli... Mimozemská výzkumná loď, která nouzově přistála na Měsíci, je vybavena zbraněmi, kterými je schopna rázem zničit celou naši sluneční soustavu. Paprsky smrti, energetické štíty, neutralizátory gravitace a antineutronová pole, ve kterých neexploduje ani jedna atomová bomba. Kromě toho ruční paralyzátory, o jejichž působnosti si neumíte představit ani setinu. Jistě pochopíte, generále, že jsme nemohli tento arzenál vydat pouze jediné pozemské mocnosti.“

Pounder rázem zchladl a vystřízlivěl.

„Ale přistáli jste v Asii. Proč? To se ptá celý svět, protože nás celý svět nyní odposlouchává, Rhodane. Brzy odstartují expedice, které se budou snažit získat tu loď na Měsíci pod svoji vládu. Bylo by lepší, kdybyste mlčel.“

„Svět se to musí dozvědět,“ zavrtěl Perry hlavou. „A nikdo na Měsíci nepřistane, když to já nebudu chtít. Buďte bez starosti, generále, nikdo ty zbraně nezíská. Ani Asiati, ani Rusové, ale ani Američani. Situace je pod mojí kontrolou. A já se taky postarám, aby nebyla žádná válka, která by nás všechny zahubila.“

„Vy?“

V tom jednom slově bylo tolik pohrdání a nedůvěry, že Perry zrudl. Vyskočil a pohlédl generálovi přímo do očí.

„Ano, já! Pochopte konečně, že veškerá politika končí! Desítky let se všichni snaží odvrátit jadernou katastrofu, ale všichni vesele zbrojí dál. Stačí zmáčknout tlačítko a Země se rozprskne na kusy! Tisíce atomových hlavic explodují najednou! Během jedné minuty zahynou miliardy lidí! Copak nechápete, že se Stardust nesmí dostat do rukou jediné mocnosti? Že patří buď celému lidstvu, anebo nikomu?!“

Generál Pounder ztěžka oddechoval. „Prokázal byste své vlasti velkou službu, kdybyste...“

„Kdybych ty zbraně dovezl do Nevada Fieldu, myslíte? Omyl, generále. V tom okamžiku by se Asie a východní blok cítily být natolik ohroženy, že by zahájily vražednou válku proti Západu. Protože by musely! Přišel by konec! Zánik celé naší civilizace. Ne, já se budu držet svého plánu, ať už mi ho schválíte nebo ne.“

„Jaký je to plán?“

„Vytvořím neutrální, třetí mocnost mezi velmocemi. Zničím každého, kdo zahájí válku. Máme možnost proměnit každou startující atomovou raketu v nevinnou hračku. Každá taková raketa se rozprskne v atmosféře, aniž by napáchala zlo. A na lodi Stardust se ubráním každému úderu, i kdyby proti mně povstaly všechny armády světa, to mi věřte...“

Perry zmlkl. Za jeho zády se ozvaly nějaké zvuky.

Ohlédl se a spatřil Flippera. Bully ho vší silou držel, aby nevletěl do centrály.

„Neposlouchejte ho, generále!“ volal Flipper a hlas mu přeska-koval. „Zešilel. Ti dekadentní Arkonidé mu zatemnili mozek. Já tu nechť přistát. Ohrožoval mě pistolí, generále! Rhodan je vzbouřenec!“

Perry naznačil Bullymu, aby nechal Flippera vymluvit. Pak k němu přistoupil a položil mu paži na rameno. „Poslouchej, Flippe, ať generál slyší, co ti chci říct. Můžeš Stardust kdykoli opustit, jestli chceš. Nikoho tu nedržím. Ale nejdřív potvrď generálu Pounderovi, že je pravda to, co jsme našli na Měsíci. Pověz mu to.“

Flipper zaváhal. Pohlédl do Bullyho hrozivých očí. V technické ruce spatřil stříbrnou hůlku paralyzátoru. Perry na něj hleděl téměř přátelsky. Z obrazovky na něj napjatě zíral generál.

Přítakal. „Je to pravda. Když bude Rhodan chtít, zničí celý svět.“

Sklonil hlavu, otočil se a kráčel ven na chodbu. Perry si oddechl. Obrátil se na generála: „Moje slova slyší spolu s vámi, pane, i rozhodující osobnosti východního bloku a Asie. Chci proto k situaci říct ještě následující: říše třetí mocnosti je zeměpisně maličká, ale nechte se tím mýlit. Chraňte se, abyste vystupňovali vzájemnou nedůvěru a nevraživost. Lod' Stardust není žádnou americkou základnou, ani tu nepřistála, aby se poskytla coby žádané sousto... Nemá smysl pouštět se do atomového boje. Okamžitě ho zastavím. A ještě něco: budu stále dosažitelný na této frekvenci. Je mi líto, generále, ale věřím, že mě jednoho dne pochopíte. Momentálně se vám mohu pouze omluvit.“

Pounder se na něj zahleděl a pak pomalu přítakal. „Zkusím to, Rhodane. Doufám, že Mercant taky. Znáte ho...“

Washington Peking:

Bylo navázáno spojení s lodí Stardust. Velitel Rhodan tvrdí, že se stal držitelem neuvěřitelných zbraní, jež na Měsíci zanechala mimozemská civilizace. Na jeho jednání nemáme žádný vliv. Prosíme o zpětnou odpověď.

Peking Washingtonu:

Videofonní hovor mezi generálem Pounderem a Rhodanem byl odposlechnut. Vysvětlení znějí neuvěřitelně a příliš fantasticky. Ultimátum dále platí. Za sedm hodin skončí lhůta.

Moskva Washingtonu:

Připojujeme se k názoru vedení Asijské Federace a považujeme americkou základnu na poušti Gobi za ohrožení světového míru. V případě vojenského zákroku zůstaneme však neutrální.

Moskva Peking:

Připojujeme se k názoru vedení Asijské Federace a považujeme americkou základnu na poušti Gobi za ohrožení světového míru.

Washington Moskvě a Peking:

Ještě jednou vás ujišťujeme, že americká vláda neví nic o americké základně v poušti Gobi a že vyzvala posádku Stardustu k vydání lodi. Navrhujeme setkání státníků.

Na tuto nótu nepřišla žádná odpověď.

Sedm drahocenných hodin zvolna plynulo. Startovní plošiny asijských mezikontinentálních raket se otáčely k východu a západu. Muži kolem nich pobíhali sem a tam a pak nastal klid.

Stejný obrázek se nabízel v obranných sektorech západního bloku.

Východní blok nasměroval své rakety do všech směrů.

Na třech místech světa seděli muži a jejich prsty spočívaly na červených tlačítkách.

Tlačítka jako by blikala a říkala: tak co, proč mě nezmáčkneš? Máš strach, že by to mohl udělat ještě i někdo jiný? Nebo víš, že svět zanikne, uděláš-li to?

Tři červená tlačítka vyzývala k infernu.

Crest seděl vzpřímeně na lůžku a opíral se zády o stěnu. Eric Manoli dal Flipperovi utišující injekci, která ho uspala. Bully zatím setrval s Manolim v centrále a hlídal vysílačku. Každou půlhodinu informovali Rhodana, co se děje ve světě.

Crest začínal chápat, jaké důsledky pro svět znamenal jeho přilet na Zem. „Je to neuvěřitelné, pane Rhodane, že vaše civilizace vydrží takové psychické vypětí. Říkáte, že už dlouhá desetiletí žijete v obavách, že někdo zmáčkne odpalovací tlačítko. Proč však proti tomu nikdo nepovstal? Proč nevznikla žádná společná vláda, která by arzenály spojila proti případnému mimozemskému protivníkovi?“

Perry Rhodan si povzdechl. „Na vaši otázku neznám odpověď, Creste. Kdyby nějaká odpověď existovala, nežili bychom stále mezi bytím a smrtí. Možná to ani nešlo, dokud si lidé mysleli, že jsou ve vesmíru sami... Navíc existuje taková rovnováha, že je jasné, že by případná atomová válka zničila jak napadeného, tak protivníka.“

„Pomaloučku začínám váš problém chápat. Když byla moje civilizace ještě mladá, stála svého času před stejnými potížemi. Více než dvě

stě let jsme žili ve strachu před sebezničením. Pak na nás zaútočil válečnický hmyzí lid z hlubin Mléčné dráhy. Naše zneprátené vlády se během půlhodiny spojily a odrazily společného nepřítele. Nebezpečí však trvalo nadále, proto vlády nadále zůstaly při sobě. To byl počátek společné cesty všech obyvatel mé rodné planety.“

Perry Rhodan přikyvoval. „Je to logické... Týká se to teď i mého problému. Nesmím povolit, jinak bude svět ztracen. Moje cesta je jasná. Vyléčím vás a dodám vám elektronické součástky k opravě vaší lodi. Opět budete moci startovat k planetě věčného života. Na nás možná zapomenete, ale já využiju příležitost, abych přinesl světu mír – mír vynucený nebezpečím. Jinak to nejde. Jenom strach, který budou mocnosti mít před ještě větší mocí, je přivede k rozumu. Doufám, že mi při tom pomůžete.“

„Ze všech svých sil. Ale co teď? Ultimátum brzy uběhne.“

„Thora musí zakročit. Musí se stát něco, co přesvědčí všechny. Co může Thora udělat, aby všichni na celé planetě pochopili, že jsou ohroženi? Můžete uvolnit gibraltarskou skálu a hodit ji o tisíce kilometrů dál do moře? Můžete vzít sochu svobody a umístit ji v Pekingu? Můžete zarazit veškeré vysílačky světa?“

„Tohle všechno dokážeme. Jistě bude nejlepší dát lidem názorný příklad. Zvažte to a dohodneme se. Thora udělá, oč ji požádám. Navrhuji použít paprsky smrti. Zvolte nějakou rozlehlou neobydlenou oblast a varujte lidstvo. Řekněte jim, že dvě tři hodiny před uplynutím ultimáta vypálíte do pouště trychtýř o průměru padesáti kilometrů. Zdůrazněte přitom, že paprsky smrti příště nasadíte proti obydlnému území, pokud nebudou chtít respektovat vaše přání. To by mohlo k jejich přesvědčení stačit.“

Perry se chladně usmál, ale v duchu pociťoval velikou starost o budoucnost lidstva. Věděl, že strážce ideologií přesvědčí jen a jen šok.

„Dobrá. Myslíte, že nám Thora opravdu pomůže?“

„Ať chce nebo nechce – ona musí! Zapomíná, že i my jsme se kdysi nacházeli na nejnižších stupních vývoje. Tenkrát jsme i my byli mladí a podnikaví. Milovali jsme vše nové. Dnes je to už jinak. Jsme zdegenerovaní a samolibí...“

Perry Rhodan se zasn timer. Jeho vnitřní zrak směřoval kamsi do hlubin vesmíru. Aniž by to věděl, sevřel ruce v pěsti. Před očima měl vizi budoucnosti...

Lidé a Arkonidé – jedna civilizace. Podnikavý duch a chuť do dobrodružství ruku v ruce s neuvěřitelnými vědomostmi a technologiemi. Kosmické lodě s nadsvětelným pohonem, řízené činnorodými muži a ženami, pronikaly do všech koutů Mléčné dráhy, nacházely nové světy a mezihvězdný obchod přinášel neuvěřitelný blahobyt všem lidem. Vzniká galaktická říše. Vzniká nová bytost. Homo arkonidus?

Crest patrně vytušil, nač Perry myslí. Moudře se usmál.

„Stojíme teprve na začátku, Perry Rhodane. Vy jste zástupce lidstva, já reprezentant Arkonidů. Vy potřebujete naši pomoc, my zase vaši. Dalo by se tomu říkat dohoda, vzniklá z oboustranné nouze. Ale později by mohlo jít o společenství rozumu a vzájemných výhod. Možná je právě Země planetou života, kterou hledáme...“

„Nejdřív připravme začátek, Creste, pak můžeme mluvit o dalším. Tento svět stojí před svým zánikem... Dobrá, Creste, požádejte Thoru, aby namířila paprsky smrti na severní Afriku, asi pět stupňů východní délky, na úrovni obratníku Raka. Severní okraj pohoří Ahaggar. Odešlu varování, ale pokud vím, je to tam neobydleno.“

„Měla by to být demonstrace moci, která se nemine účinkem,“ sliboval Crest. „Zdůrazněte přitom, že jde jen o naši nejnevinnější ukázkou síly.“

Přijímací stanice patroly poručíka Dureauxe zachycovala zneklidňující zprávy z celého světa, ale pak najednou byly všechny vysílačky světa překryty pouze jediným, úžasné silným vysílačem.

„Tady Perry Rhodan, třetí mocnost Arkonidů,“ ozvalo se ze všech přijímačů světa. „Protože svět zbíjí do války a tím připravuje svůj vlastní zánik, pokusím se o poslední varování. Chci ukázat, jakým způsobem zničím první stát nebo blok, který odpálí atomové rakety. Na Sahaře, severně od pohoří Ahaggar, vznikne přesně za sto patnáct minut kráter o průměru padesáti kilometrů. Tento jev bude

způsoben energetickým paprskem z Měsíce. Všechny osoby, zdržující se v této oblasti, nechť se vzdálí do bezpečné vzdálenosti. Po demonstraci naší síly mají světové velmoci tři hodiny času na revizi svých záměrů. To je všechno. Konec.“

Spojař nechápavě zíral na vysílačku. Poručík Dureaux nad ním stál jako solný sloup.

„Kdo to byl?“ zeptal se nakonec.

„Perry Rhodan... Není to ten kosmonaut, co ztroskotal v poušti Gobi? Údajně spolupracuje s Asijskou Federací, říká se. Ale taky se říká, že si z Měsíce přivezl nějaké zázračné zbraně.“

Muži z pouštní patroly se nerozhodně scházeli k poradě. Obrněný transportér stál ve stínu stromů v oáze. Řidič se zahleděl k východu.

„Támhle je to pohoří. Jsme dost daleko?“

Poručík Dureaux mávl rukou. „Vy tomu nesmyslu věříte, Jeane? Energetický paprsek z Měsíce – pcháá! Ještě něco?“

Spojař pochybovačně zavrtěl hlavou. „Poručíku, něco na tom asi bude. Zachytil jsem předtím pár zpráv. Říká se v nich, že Rhodan obklopil svoji loď zvonem z čisté energie. Ani atomová bomba nic nezmohla...“

„Pohádky, nic než pohádky. Žlutáskům se nedá věřit. Kráter v poušti... blbost! Co říká Fort Laparrine?“

„Spojím se s ním.“

Velení nařídilo uposlechnout varování.

„Tak dobře,“ povzdechl si poručík a vrhl smutný pohled po stinné oáze. „Pojedeme na západ. Ta kára jede čtyřicítkou. To by mohlo stačit.“

Patnáct minut před zahájením slibované demonstrace leželi za terénní vlnou a napjatě zírali k východu. Podívovali se velkému počtu letounů, kroužících náhle nad označeným územím. Docela blízko přistál vrtulník informační centrály Východ. Těsně vedle stál televizní letoun Asijské Federace. Po Američanech nebylo nikde ani stopy. Asi byli dál směrem na sever.

Ještě deset minut.

Kolem ohrožené oblasti se vytvořil prstenec lidí a techniky. Přestože nikdo nevěřil, že se skutečně stane to, čím Rhodan pohrozil, na druhou stranu to zase nikdo nechtěl promeškat. Kdyby náhodou...

Pět minut.

Dureaux strčil do desátníka Snyderse. „Za hodinu bude tma. Ten Rhodan by si měl pospíšet. Mimochodem, dostali jsme rozkaz, že se pak máme neprodleně vrátit do Fort Laparrine, něco se děje.“

„Válka?“

„Jak to mám vědět?“

Poddůstojník se podíval na hodinky. „Každou chvíli by se to mělo stát,“ zamumlal a podíval se k východu. Ale v tu chvíli musel přimhouřit a zavřít oči, protože se z nebe snesla široká světelná opona. Přicházela seshora, kdo měl silné sluneční brýle, mohl vidět, jak se opticky zužuje a směřuje nekonečně daleko... až k srpku Měsíce.

Překvapení lidé pocítili horkou vlnu. Kamery však bez ustání bzučely a přenášely událost do celého světa. Jeden z letounů se octl příliš blízko paprsku, ten ho zachytil a ve zlomku vteřiny proměnil ve velkou kapku tekutého kovu, která se po několika metrech pádu vypařila.

Paprsek stál nad pouští minutu.

Pak zhasl.

Zdálo se, že je noc. Proti zářivému paprsku vypadalo teď slunce jako temná hvězda.

Tam, kde se paprsek dotkl pouště, už žádná poušť nebyla. Zel tam jenom hluboký kráter s rozžhavenými okraji. Dole na dně to rudě svítilo. Vzhůru stoupal dým.

Jenom z letounu bylo možné vidět tu pekelnou díru celou. Byla obrovská a přesně kruhovitá, jakoby vyznačená ďáblovým kružítkem.

Svět zadržel dech.

Tři hodiny bylo všude ticho.

Pak uplynulo ultimátum...

Tři červená tlačítka zůstala nedotčena.

Poručík Klein se do Pekingu dostal oklikami. Podle předpisů navázal kontakt s číslem dvě a obdržel další instrukce. Úkol, který dostal, se zdál neuskutečnitelný, ale musel se pokusit ho splnit. Perry Rhodan znamenal nebezpečí pro celý svět. Kdo zbaví Zemi tohoto nebezpečí, dobude nesmrtelné slávy. Byl to úkol, který vyžadoval obrovskou odvahu a sebezapření.

Na cestu ho vyslal sám Mercant.

„Poslouchejte dobře, poručíku Kleine,“ řekl mu. „Toho Rhodana nikdy nevyřídíte běžnými prostředky. Existuje jenom jedna možnost: zrada. Netrapte se nějakými výčitkami. Rhodan nás přece zradil. Musí se vám podařit proniknout energetickým štítem. Je jen na vás, jak to uděláte. A ještě něco: nejste na to sám. Na stejném úkolu pracují agenti východního bloku a Asie. Není vyloučeno, že tento společný úkol napomůže jistému stupni porozumění. Až do okamžiku zničení lodi Stardust považujte agenty Moskvy a Pekingu za své kolegy. Takže nyní – hodně štěstí!“

Klein mohl štěstí potřebovat a dosud ho měl. V Kalgahu, asi 120 kilometrů severně od Pekingu, kde se pokoušel za peníze a sliby získat nějaký povoz, si všiml Číňana, kterého ten den spatřil už třikrát. Ten chlap ho sledoval...

Koupil si terénní vůz, obstaral potraviny a proviant, stan a vybavení pro malou expedici a vyrazil.

Na auto si nechal umístit čínský nápis: Terénní testovací jízda. Doklady zněly na jméno nějakého inženýra, jehož úkolem bylo otestovat tento vůz v obtížných pouštních podmínkách.

Než odjel z města, pořádně se rozhlížel, ale zmíněného Číňana už nikde neviděl.

Ve stejnou dobu však seděl v Pekingu šéf rozvědky Asijské Federace Mao Cen a sledoval hlášení o přesné pozici údajného zkušebního vozu. Vedle něj seděl šklebící se agent major Butaan.

„Poručík Li Čaj Tung je jeden z mých nejlepších mužů. Toho Američana ihned našel a nehnul se od něj. Jsem zvědav, jestli vaše teorie o tom, že s námi budou spolupracovat, souhlasí. To by pak Stardust skutečně nebyla jejich základnou... Ví Li, že Stardust musí dostat nepoškozenou?“

„Má své instrukce,“ přitakal Mao Cen. „Hele, ten Američan ujel pěkný kus cesty. Asi miní přenocovat pod širákem.“

Klein netušil, že Číňané jeho trasu sledovali, jako by měl v autě kameru.

Když slunce zapadlo a začínal vycházet Měsíc, sjel z prašné cesty a schoval vůz do křoví. Pak se protáhl a vystoupil. Uvaří si kávu a pak se zabalí do přikrývek...

„Děláme přestávku?“ zeptal se za ním kdosi špatnou angličtinou. „Klid, jen žádné zbytečné pohyby, příteli. Mám zbraň. Otočte se, ano – pomalu.“

Klein se otočil a nejdříve ze všeho spatřil malou, ale nebezpečnou zbraň, jejíž projektily byly schopny probít pancíř tanku.

„Co po mně chcete?“ otázal se Klein. „Jestli jste tulák, pak nějak moderně vybavenej. Dejte si pozor, tohle je vládní vozidlo.“

„Jaké vlády?“ zasmál se Li. „Americké? Pojdme hrát otevřenou hru. Já znám váš úkol. Třeba se dohodneme.“

Klein ukázal na zem.

Posadili se.

Po čtvrt hodině bylo jasné, kdo za koho bojuje.

„Naše úkoly se liší v jednom bodě,“ přiznal po chvíli Číňan. „Vy máte Stardust zničit, já ji mám za všech okolností zachovat. Ale myslím, že se ještě domluvíme. Každopádně máme nyní bezprostřední společný cíl: Perrymu Rhodanovi musí být zabráněno, aby vnucoval světu svoji vůli... Uzavřeme dohodu?“

Poručík Klein se zamyslel.

„Dobrá. Vy mi zaručíte, že mě neprozradíte vašim lidem a já vám později prozradím, jakým způsobem chci projít energetickým zvonem. Souhlasíte?“

Kapitán Reginald Bull vypnul motor. Nastalo ticho.

„No?“ zeptal se Perry. „Funguje?“

„Jistě. A je čerstvě natankováno. Ty dva tisíce kilometrů do Hongkongu bych měl zvládnout, jestli se mi cestou podaří někde při-

stát a dotankovat. Další stanicí je Borneo a pak už musím dokázat doletět až do Austrálie.“

Clark Flipper nervózně přešlápl. V očích měl pochmurný lesk. Na Stardust, stojící sto metrů za ním, už téměř zapomněl. Viděl jenom vrtulník, který ho měl odvézt zpět do civilizace. Pak už najde cestu, jak se vrátit domů do Ameriky, za manželkou.

Nevěděl, jak se dostal sem. Znal jenom své jméno a jméno města, kde bydlela jeho žena. To bylo všechno. Hypnoblok, který mu Crest uložil do mozku, vymazal část vzpomínek na minulost. Nikdo z Flippera nic nedostane, i kdyby ho mučili...

Perry ho předtím ještě varoval, ale astronom vrtěl hlavou. „Jenom já sám nesu zodpovědnost za to, co se mnou bude. Chci zpátky ke své ženě. To je všechno. A teď mě odveď za Bullem.“

Bully seskočil z vrtulníku na zem a podával Perrymu ruku. „Můžeš se na mě spolehnout, starochu. Flippera vysadím v Hongkongu nebo v Darwinu. Pak obstarám potřebný náhradní díly a léky. Za tejdén jsem zpátky.“

„Nenech se sestřelit, Bully.“

„Vrtulník patří armádě. A mám s sebou přece antigrav. Má dosah 10 kilometrů. A to nemluvím o paralyzátoru. I ty další vynálezy mi můžou pomoci. Když na to přijde, vyhandluju s nima celý kontinenty. Třeba za ty maličké agregáty, velký jako krabička od cigaret, co dodávají sto let bez přestávky deset kilowatt... Flippe, nasedat!“

Zatímco astronom vylézal do vrtulníku a dělal si vzadu na sedadle místo mezi krabicemi, Bully potřásl svému příteli rukou. „Koukej mi včas zrušit ochranné štít...“

Perry se vrátil do centrály, sledoval, jak vrtulník startuje, pak pohnul páčkou, vrtulník proletěl místy, kde před okamžikem stála neviditelná stěna a byl venku. A Perry vrátil páčku na původní místo.

Za chvíli se Bully ztratil z dohledu...

Pozdě odpoledne ho bez varování napadla vojenská stíhačka.

Přilétala zepředu a střílela ze všech palubních zbraní. Pak vrtulník minula, obletěla jej a znovu zaútočila.

Bully překonal prvotní překvapení, nechal vrtulník letět původním směrem a nastavil paralyzátor na poloviční dávku.

„Teď ukaž, co umíš,“ zamumlal a napjatě přidal: „Leť nahoru! Kolmo vzhůru a zastav palbu!“

Stíhačka přestala střílet, zvedla se a začala stoupat nahoru do azurového nebe.

Bullyho ruka s paralyzátorem poklesla. Příliš pozdě si uvědomil, že měl dát pilotovi další rozkaz. Nyní už byl příliš daleko...

Stíhačka bez ustání nesmyslně stoupala. Stoupala i potom, kdy už ji Bully nemohl vidět. Spotřebovala pohonné hmoty, ale poloza-dušený pilot dále vykonával Bullyho rozkaz. Pak se jeho letoun zastavil, vteřinu visel ve vzduchu a potom začal padat. Řítil se kolmo dolů, až se roztrhl o skaliska pohoří Čing Ling Čan.

Bullym to otrásl. Teprve nyní začal tušit, jakou má moc. Možná měl dát pilotovi jiný rozkaz. Ale jak se mohl ve zlomku vteřiny rychle a správně rozhodnout?

Přistál na malém vojenském letišti u Čunkingu. Odtud to bylo do Hongkongu ještě tisíc kilometrů.

Nejdřív se o něj nikdo nestaral, ale když z vrtulníku nikdo nevystupoval, za chvíli se u něj octl džíp s vysokým důstojníkem.

„Proč jste se neohlásil?“ chtěl důstojník vědět, ale sotva spatřil Bullyho obličej, který si v žádném případě nemohl splést s tváří Číňana, vyjel: „Co tady děláte?“

„Nerozumím vám,“ zakřenil se Bully a namířil na důstojníka paralyzátor. „Jsem maršál Roon a potřebuju pohonné hmoty. Zaříd'te to. Ale hezky rychle!“

Oficír se postavil do pozoru, zasalutoval a odřítíl se k hangárům. O pět minut později dorazil cisternový vůz a zastavil těsně u vrtulníku...

A zanedlouho se vrtulník znovu vznesl k obloze.

Pravý maršál Roon si později nedokázal vysvětlit, že kapitán Fin Lai, jenž ho osobně znal, před válečným soudem odpřísáhl, že se s ním setkal na letišti v Čunkingu. Přece nemohl být na dvou místech zároveň.

Nebo snad ano...?

Bylo to zvláštní.

Deset kilometrů od lodi Stardust začala mongolská firma se svolením Pekingu těžit sůl z jezera Gošun. Stály tam celé kolony nákladních vozů.

Poručík Klein a Li Čang Tung se rozhodli dopřát si přestávku, aby nebyli nápadní. Jakkoli jim dělníci v těchto končinách připadali poněkud podivní, nebylo důvodu, proč by tu neměli být. Oficiálně byl boj proti Stardustu zastaven. Atomová bomba byla seřízena tak, aby po sobě nenechala žádné zřízení, takže vzduch byl v pořádku.

Vedoucí inženýr firmy Ilja Ravenkov pozdravil oba nečekané hosty mimořádně srdečně.

„Co vás přivádí do těchto opuštěných končin?“ chtěl vědět poté, kdy je pozval na čaj. „Už jsem se bál, že tady pár měsíců nikoho cizího neuvidíme. Dovolte, abych vám představil Petra Kosnova, zmocněnce firmy.“

Oba Rusové působili příjemným dojmem, ale v jejich očích bylo něco, co nabádalo k opatrnosti.

„Testujeme armádní terénní vůz,“ přesvědčivě opáčil Li. „Myslím, že tady jsou ty pravé končiny. Inženýr Klein u nás žije už deset let. Doprovází mě.“

Ravenkov a Kosnov na sebe krátce pohlédli. „Aha, zajímavé... Když jde o hospodářské zisky, padají hranice, že?“

Li přimhouřil oči. „Opravdu jde jen o hospodářské zisky?“

Kosnov bezděčně pohlédl směrem, kde ležela Stardust. „Jak to myslíte?“

Li se podíval stejným směrem a opáčil: „Tady v jezeře je hodně soli. Jak to, že jste na to nepřišli dřív?“

„Kam směřujete?“ zeptal se netrpělivě Ravenkov.

„K jednotě bývalých protivníků,“ usmál se Li a s chutí se napil čaje. „Přece mi nechcete nabalíkovat, že jste tady náhodou, že? Kousek za jezerem je Stardust a ta má hodnotu větší, než všechna slaná jezera světa. A pak – odkdy pracují Rusové pro mongolské firmy? Nebo snad nejste Rus, Ravenkove?“

Ravenkov sebou trhl.

„Jsme přece kolegové...,“ konejšil ho Li. „Jen klid...“

Za chvíli byly fronty vyjasněny.

„Tohle je poručík Klein ze západní rozvědky,“ představil Li svého druha. „Já jsem poručík Li Čaj Tung. Takže všechny tři mocnosti nyní sedí u jednoho stolu, i když je to rozvrzaný skládací stůl uprostřed pouště Gobi. Teď mi řekněte jediný důvod, proč bychom měli být za stávajících okolností nepřáteli?“

Ravenkov zavrtěl hlavou. „Máte pravdu, poručíku Li. Taky myslím, že bychom měli vyhlásit klid zbraní. Nemáme snad stejné cíle?“

Klein zastrčil spodní ret mezi zuby a začal ho zpracovávat. Pak se zeptal: „Co se stane, až k dorazíme k cíli?“

Odpověď však nikdo neznal.

Port Darwin leží na západním břehu Arnhemlandu a je nejdůležitějším přístavem zátoky Cambridge na severním pobřeží Austrálie.

Austrálie patřila sice ideologicky a hospodářsky k západnímu bloku a její zástupci seděli ve Washingtonu, avšak velká část obyvatelstva se zasazovala o další neutralitu kontinentu.

Přesto bylo Bullymu jasné, že nepřistane v zemi přátel, když klesal nedaleko města.

„Flippere, půjdeš se mnou do města? Budeš tam moct přenocovat v hotelu. Zejtra ti přinesu peníze a pak už tvému odletu domů nebude nic stát v cestě.“

„V pořádku, Bully. Víš přece, že musím za ženou. Za tři měsíce budeme mít děťátko, jestli ne dřív.“

„Ano, já vím,“ přitakal Bully. Ta historka s dítětem mu už pomalu šla na nervy. Jestli všichni nastávající otcové dělají takové ciráty, chápal už tu spoustu vtipů o nich.

„Teď ale zapomeň na starosti. Máme před sebou půlhodinovej pochod. Doufám jen, že nás nikdo neviděl přistát.“

Bully pak bez obtíží ubytoval Flippera v hotelu Royal a po obchůzce města, při níž mu ochotně asistoval paralyzovaný policista, se vrátil k vrtulníku.

Doktor Frank M. Haggard bydlel ve východní části města v jednom křídle své vlastní nemocnice. Tam měl i laboratoř, ve které před dvěma lety učinil významný objev leukemického antiséra.

Bully se řídil policistovým popisem cesty a letěl těsně nad autostrádou, dokud nespatrił siluetu velké budovy.

Přistál opodál na louce. Pak strčil paralyzátor do kapsy, popadl jeden z nevyčerpatelných generátorů a vydal se na cestu.

Frank Haggard ještě nespál.

Překvapeně zíral na nočního návštěvníka, nejdřív vyčítavě pozvedl obočí, ale pak ho pustil dál. Zvědavě pohlédl na krabičku, kterou Bully položil na stůl.

„Čím mohu sloužit?“ otázal se slavný lékař.

Bully si ho pozorně prohlížel. Haggard byl obr s tmavými vlasy a modrými očima. Bylo mu kolem 45 let. Ve tváři měl vepsanu přítvívost.

„Je toho hodně,“ začal Bully. „Jmenuji se Reginald Bull. Nevím, jestli jste o mně už slyšel.“

„Bydlíte v Darwinu?“

Bully byl zklamán, ale nedal to najevo.

„Ne. Přicházím z Mongolska.“

Haggard se posadil do křesla. „Aha,“ řekl, ale víc to nerozváděl.

„Jo, přesněji řečeno, z pouště Gobi.“

„Ale-ale!“ ujelo Haggardovi. „Pěšky?“

„Jenom posledních pět set metrů,“ přiznal Bully podle pravdy. „Potřebuju antileukemické sérum, abych mohl vyléčit jednoho nemocného. Jenom – hm, ohledně placení mám jisté problémy. Něco jsem vám sice přinesl...“

„Mluvte se mnou otevřeně,“ doporučoval Haggard a zašilhal po telefonu. „Možná jste mohl přijít až zítra ráno...“

„To bohužel nešlo, doktore. Každá minuta je drahá. Měl byste zájem o levný zdroj energie?“

„Jak prosím?“

Bully ukázal na nenápadnou krabičku na stole. „Dodává energii až do hodnoty deseti kilowatt. Zásoba stačí při plném provozu na sto let. – Nekoukejte pořád po tom telefonu. Nejsem šílenec a taky vám neublížím.“

Haggard ničemu nerozuměl. Instinkt mu napovídal, že má skutečně co do činění s normálním člověkem, ale nyní mu ten člověk nabízel něco, co odporovalo všem zákonům fyziky.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Bully si povzdechl.

„Dobře, tak vám povím pravdu. Ale zní to jako pohádka. Určitě jste už slyšel o lodi Stardust, která přistála v poušti Gobi? Patřím k posádce. Můj velitel Perry Rhodan zůstal na palubě a já...“

„Perry Rhodan?“ vzpomněl si Haggard. „Ano, něco jsem četl v novinách. Nebyly v tom nějaké diplomatické zápletky?“

„Eufemisticky řečeno, ano. Máme totiž své důvody, proč si nechat výsledky naší měsíční expedice jen pro sebe. Na odvrácené straně Měsíce jsme našli mimozemskou loď. Měla závadu a nemohla letět dál... Jejich vědecký šéf, jistý Crest, je nemocný leukémií a nemají lék. Když to půjde dobře, zbývá mu jen pár let života. Ale v zájmu jeho civilizace..., i té naší..., je vyléčit ho. On znamená klíč k dalšímu vývoji, klíč k dobývání vesmíru, k neuvěřitelnému technickému pokroku. Rozumíte mi?“

Haggard přitakal. „Jistě. Slyšel jsem o té díře na Sahaře. To udělal Crest?“

„Ano,“ ušetřil si Bully další vysvětlování. „Ale umí toho mnohem víc. O tom však později. Můj dotaz: chcete nám pomoci? Dáte mi sérum? Daruji vám za to tenhle generátor. Pochází od Arkonidů.“

Haggard si zapálil cigaretu. Ruce se mu třáslly. „Sérum samotné vám nebude moc platné. Crest by se měl podrobit léčebné kúře v mém sanatoriu.“

„To je zcela vyloučeno, Haggarde. Nebyl by tu ani na vteřinu v bezpečí. Honí ho totiž agenti všech zemí.“

Haggard zvolna přikyvoval. „Pak pojedu s vámi, pane Bulle.“

„Vy chcete... Ale co vaše klinika?“

„Ta počká. Povedou ji mí asistenti. Ten váš Crest mě zajímá mnohem víc. Chovám jisté sympatie k neobvyklým věcem, víte? Nebo myslíte, že bych si nechal ujít příležitost setkat se s mimozemskou civilizací? Kdy můžeme vyrazit?“

To bylo na Bullyho trochu moc rychlé.

„Co nejdřív. Musím ještě někde sehnat peníze na náhradní díly do jejich lodi. Elektronické náhradní díly. Možná byste mi mohl poradit.“

„Znám mnoho firem. Když jim nabídnete tyto generátory, budete si od nich moci vzít celé sklady.“

„Výborně. Takže zítra vyrazíme do velkoobchodu. Ale mám ještě jeden problém. Jsem tady jen vrtulníkem. Do něj se toho moc nevejde. Neznáte někoho, kdo by prodal větší letoun?“

Haggard se zamračil.

„Můj asistent má slušně velkou jachtu. Jistě mi ji rád půjčí. Za týden bych s ní mohl být v Hongkongu.“

„Výborně. V Hongkongu pak uvidíme, co dál. Tam už nám pomůže můj paralyzátor.“

„Co to?“

Bully ukázal stříbrnou hůlku. „Výborná věcička. Pomocí ní vnutíte lidem v okruhu dvou kilometrů svoji vůli. Vidíte, mohl jsem vás s sebou vzít do pouště Gobi, i kdybyste nechtěl.“

„Neuvěřitelné,“ upřímně se divil Haggard. „Ale jestli ta věcička funguje, neměli bychom mít žádné problémy!“

„Funguje,“ potvrdil Bully.

Příští den přinesl ředitelům mnoha podniků značná překvapení, ale i starosti. Pouze osobní přítomnost slavného lékaře jim zabránila odmítnout Bullyho jako podvodníka. Avšak jakmile byli přesvědčeni, jejich skepse ustoupila nadšení. Bully se zbavil svých generátorů a odměnou za ně mu byly bedny plné potřebné elektroniky a značná suma peněz v hotovosti.

Flipper dostal 5 000 dolarů a objednal si let do New Yorku.

Haggard si půjčil jachtu a zakotvil s ní v zálivu.

Vše probíhalo v nejlepším pořádku a tři dny po přistání v Darwinu byla malá loď naložena a připravena k vyplutí.

Bully stál na přístavním molu a procházel se. Haggard ještě před odplutím odjel do města vyřídit nějaké naléhavé věci.

Kdesi ve tmě se ozývaly sirény. Pak se rozsvítily ostré reflektory a proměnily noc v den. Nahoře duněly motory těžkých bojových vrtulníků. Z křoví vyjely tanky a namířily na molo hlavně kanónů.

Mezi Bullym a chodníkem se objevili ozbrojení vojáci. Ze strany se blížil důstojník.

Bully se zastavil.

„Jmenujete se Reginald Bull?“

„Proč?“

„Odpovězte, když se ptám!“

Bully mlčel.

„Patříte k posádce Perryho Rhodana?“

„Když už to víte, proč se ptáte?“ odsekl Bully a strčil si ruce do kapes.

„Nechte toho,“ varoval důstojník. „Máte to marné. Je to tu všechno obklíčené. Doktora Haggarda jsme už zatkli, stejně jako kapitána Flippera...“

„Chudáček,“ povzdechl si Bully. „A to čeká miminko...“

„Cože?“

„No jo, stejně byste ničemu nerozuměl,“ prohlásil Bully. Mezitím už v kapse nastavil intenzitu paralyzátoru a stiskl tlačítko. „Udělej pět dřepů!“

Vojáci najednou zírali, některým samým překvapením vypadly pušky z rukou. Nechápatě sledovali cvičícího důstojníka. Bully je spočítal. Bylo jich přesně deset.

„A teď přikáž svým lidem, aby zmizeli a vrátili se do kasáren!“

Oficír se otočil a vykřikl: „Co tady postáváte a čumíte, hlupáci?! Koukejte mazat do kasáren – a hezky rychle!“

Vojáci radši uposlechli.

Bully pokračoval: „Nyní odvolejte akci a nechte sem přivést Haggarda. Rozuměl jste?“

„Rozuměl. Akci skončit. Haggarda přivést.“

Poslechl.

Netrvalo dlouho a jachta vyplula.

Bully položil na stůl antigrav a aktivoval ho. „Je mi líto, že nemůžete vidět, co to dělá, Haggarde,“ řekl. „Všecko kolem v okruhu deseti kilometrů se nyní dostalo do stavu beztlíže. Umíte si představit, jak to všem těm policajtům ve vzduchu sluší?“

„Ale co moji nemocní...,“ řekl s obavami Haggard.

„Sektor kliniky je mimo,“ řekl Bully. „Nemusíte o ně mít strach.“ V ochranné bublině úplného stavu beztlíže – kromě jejího centra, kterou tvořila jachta, opustili přístav a vyplouvali na moře.

Kdyby však Bully věděl, co svou lehkomyšlnou hříčkou provedl, asi by mu z toho nebylo dobře. V Darwinu zavládl úplný chaos. Lidé a vozidla ztráceli zemi pod nohama a pod koly, všecko, co nebylo připevněné, stoupalo k nebi. Kdo měl štěstí, dostal se na hranici zóny beztlíže, odrazil se a zvolna klesl zpět k zemi. Ale ne všichni takové štěstí měli...

Ještě tutéž noc obletěla zpráva o neuvěřitelné události v Darwinu celou zeměkouli. Proti tajuplné jachtě vypluly flotily tří velmocí.

Když však následujícího dne dvě letadlové lodi a sedm křižníků opustilo svůj obvyklý živel, vystoupilo do výšky tří kilometrů a pak se zřítilo zpět do oceánu, flotily to vzdaly a mocnosti se omezily na odpálení dálkových raket.

Ale i s těmi měly smůlu.

Žádná z raket nezasáhla cíl. Detonovaly zcela nesmyslně ve vysoké výšce, nebo pod hladinou moře.

Bully si uměl poradit se zbraněmi, ale přece jen si dělal starosti. Nyní, když na něj celý svět uspořádal hon, bylo prakticky nemožné přistát v Hongkongu. Věděl, že bude potřebovat velikou porci štěstí, jestli chce ještě někdy spatřit Stardust.

Clark G. Flipper nechápavě zíral do ostrého světla stolní lampy.

„Stačí, když budete mluvit,“ sykl jakýsi drsný hlas za lampou. „Proč jste se chtěl vrátit do USA?“

„Moje žena – čeká dítě.“

„Ano, to už jste říkal. Ale musíte mít ještě jiné důvody. Kvůli dítěti člověk neriskuje život.“

„Jak to můžete tvrdit? Jste ženatej?“

Neviditelný muž za lampou si odkašlal. „Proč jste nezůstal u Perryho Rhodana?“

„Nevím, o čem mluvíte. Neznám žádného Rhodana. Nevím nic o měsíční raketě. Přestaňte mě mučit nesrozumitelnými otázkami.“

„Jaké úmysly sleduje Rhodan se Stardustem?“

„Nevím...“

„Co jste našli na Měsíci?“

Flipper se snažil pohnout rukama. Nešlo to, ocelové náramky ho poutaly ke křeslu. Po čele mu stékaly čůrky potu. Měl žízeň. Zavřel oči, ale světlo mu pronikalo víčky.

„Nevím...“

„Poslouchejte, kapitáne Flippere, my to nevzdáme. Povězte nám pravdu, nebo budeme nuceni užít drastičtějších metod.“

„Nemůžu říct nic, co nevím.“

Za lampou kdosi něco zašeptal. Pak světlo zhaslo. Někdo Flippera strhl z křesla a táhl ho ke stolu. Tam ho položili, znovu připoutali a připojili ke spoustě elektrod.

„Myslíte, že se tak něco dozvíme?“

„Mentální projektor nedělá chyby, inspektore... Je to jenom lepší verze detektoru lži. My mu položíme otázku, a i když nechce odpovédět, přesto na odpověď myslí. Tato odpověď se nám zobrazí na projektoru...“

„Myslím, že rozumím. Začněme tedy.“

Flipper měl zavřené oči. Ležel klidně, jako by chtěl spát. Jeden z civilistů se nad ním sklonil. „Slyšíte mě, Flippere? Nemusíte mi odpovídat. Mluvte jen, když budete chtít. Co jste chtěl dělat v USA?“

Na obrazovce projektoru se objevila tvář krásné mladé ženy. Usmívala se a mávala. Flipper zaúpěl. Obraz se změnil: lůžka, doktoři, sestry. Pak znovu ta žena. Ležela na lůžku a vedle ní – dítě.

„Fakt myslí na svoje dítě,“ zamumlal inspektor. „Nějaká fixní idea. Ptejte se dál, šéfe.“

Vyšetřovatel přitakal. „Co se stalo na Měsíci? Musíme to vědět!“

Obraz ženy se ztratila namísto něj se v divokých rytmech střídaly barvy, ty se proměnily ve spirálu, která se točila stále rychleji...

„Co víte o lodi Stardust?“

Přes spirálu začaly létat blesky. Flipper zasténal. Začal rychleji dýchat. Pot mu proudem stékal z čela.

Jeden z mužů v bílém plášti přistoupil k vyšetřovateli a položil mu ruku na rameno. „Udělejte pauzu,“ radil. „Nebo to jeho srdce nevydrží.“

„Vždyť jsme teprve začali,“ odsekl inspektor. „Už jen pár otázek.“

„Vidíte přece, že nic neví. Ty obrazy znamenají úplnou amnézii. No jak myslíte, ale na vaši zodpovědnost...“

Zběsilá spirála zmizela. Opět se objevila Flipperova žena. Kráčela rozkvetlou zahradou, v náručí držela malou holčičku.

„Flippere, co chce Perry Rhodan udělat?“

Žena s dítětem zmizela, znovu se objevily barvy, spirála, blesky...

„Nechte ho,“ ozval se doktor. „Nic neví!“

„Musí něco vědět!“ zařval inspektor. „Přece nepřišel o rozum!“

„Možná by vám něco řekl, ale potřebuje klid. Několik týdnů nebo měsíců klidu.“

„Nesmysl! Znamená nebezpečí pro celý svět. Jen si vzpomeňte na toho Bulla, který uvedl celé město do stavu beztlíže. Ne, nesmíme Flippera nechat být!“

Doktor si povzdechl. „Tak mu dejte poslední otázku.“

Vyslýchající přitakal a sklonil se k Flipperovu uchu. „Kdo je to Crest?“

Mimozemšťanovo jméno prozradil Haggard po svém uvěznění.

„Poslouchajte Flippere, kdo je Crest?“

Flipper se pod pouty vzeplal a vyvalil oči. Byl v nich strach, ale také něco jako doutnající vzpomínka. Ruce zatnul do pěstí. Rty mumlaly nesrozumitelná slova.

Na obrazovce vyvstal chaos.

Barevná spirála se proměnila v kruh, který začínal ztrácet barvy a nakonec zcela pošedl, točil se stále rychleji, až praskl.

Obrazovka zčernala. A tak to zůstalo.

Jeden z doktorů se sklonil a sáhl Flipperovi na puls. Pak se napřímil. Jeho hlas byl velmi vážný. „Je mrtev, pánové.“

Inspektor celý zbledl. „Mrtev? Ale jak to? Měl přece srdce jako zvon!“

Doktor pokrčil rameny. „Srdce snad. Ale zemřel na mozkovou mrtvici.“

Flipper ležel bez hnutí na stole. Už nezažije narození svého dítěte, už nikdy se nedozví, jestli to byla holčička...

Poručík Klein stál před neviditelnou bariérou. Rukama tu překážku cítil, ale oči ji neviděly. Dva tisíce metrů odtud stála pyšná loď Stardust. Hrdá naděje západního světa. Nyní postrach celého lidstva...

Někdo od ní přicházel. Osamělá postava...

Byl to major Rhodan, kterého Klein znal z fotografií a filmových záznamů. Zastavil se dva metry od něj. V ruce držel papír a tužku.

Na to Klein nepomyslel. Přirozeně, ten energetický štít zadrží atomovou bombu, takže nepropustí ani zvukové vlny... Klein sáhl do kapsy, vyndal notýsek a napsal do něj tiskacími písmeny: Poručík Klein. Přicházím od Mercanta a Poundera.

Perry Rhodan se usmál a napsal: Svlékněte se. Pak na pár vteřin uvolním štít.

Svléknout se?

Ano. Kvůli zbraním.

Klein se bezděčně rozhlédl na všechny strany. Pak se svlékl a šaty složil na úhlednou hromádku. Rhodan komusi pokynul, a pak vtáhl Kleina do kupole.

Klein se ani nenadál, a byl uvnitř.

Pomalu kráčeli ke Stardustu. Klein nemohl popřít, že k Rhodanovi cítí jisté sympatie. Posadili se na plochý kámen vedle lodi.

„Buďte upřímný, poručíku Kleine. Jak zní váš úkol? Jdete skutečně od Poundera?“

Agent zavrtěl hlavou. „Ne přímo od něj. Patřím k Mercantovi. Můj úkol je: pohnout vás ke zničení Stardustu a vrátit se s vámi do Nevada Fieldu. Kdybyste se vzpíral, mám vás zabít a zničit loď.“

Perry se otočil a zavolal cosi na Manoliho. Doktor přišel a přinesl Kleinovi kalhoty od uniformy. Klein si je oblékl.

„Tohle je Dr. Manoli. Klein z rozvědky. Zůstaň u Cresta, Eriku. Řekni mu, že máme návštěvu.“ Doktor zmizel a teprve pak se Rhodan vrátil k agentovu prohlášení. „Takže tohle je váš úkol? Jak to, že jste se mi k němu přiznal?“

„Protože vám důvěřuju, Rhodane. A protože jsem v uplynulých dnech zažil něco, co mnou hluboce otřásl.“

„Co?“

„O tom později, Rhodane. Povím vám to. Ale nejdřív mi zodpovězte jednu otázku.“

„Dobrá, ale já se budu rovněž ptát. Cítí se generál Pounder zklamán?“

„Jistě. On nechápe vaše pohnutky. I když se o to alespoň snaží. Mercant se nesnaží. Pro něj je vše jasné. Pro něj jste zrádce.“

„Pro Poundera ne? A co vy? Co si myslíte vy?“

„Většina lidí na Západě se domnívá, že jste měl své nálezy převést z Měsíce domů. Já osobně si říkám, že máte možná nějaké morální důvody, proč jste to neudělal.“

„Správně,“ přitakal Perry. „Mé svědomí a logický rozum mi brání, abych neuvěřitelné vědomosti a technické vymoženosti mimozemšťanů předal do rukou jediné pozemské mocnosti. Co by pak následovalo, poručíku Kleine, co myslíte?“

„Není o čem uvažovat. Než by se Amerika stačila s těmi hračkami seznámit, zděšení protivníci by okamžitě zaútočili. Výsledkem by byl krátký chaos a zánik světa v atomové válce. Já to už pochopil, majore, ale pochopí to i ti druzí?“

„Budou muset!“ opáčil Rhodan. „Koneckonců jde o víc než jen o pouhé zabránění válce. Vy víte, že jsme z Měsíce přivezli nějakou technologii, ale nevíte, že máme na palubě jednoho z tvůrců mimozemské civilizace!“

Klein potřeboval celou minutu na to, aby se vzpamatoval z překvapení.

„Kleine, teď ještě lépe pochopíte, proč jsem musel udělat to, co jsem udělal. Vás jsem přijal proto, že chci, aby Mercant a Pounder

pochopili mé pohnutky. Já to chci, rozumíte? Je to v zájmu celého lidstva.“

Klein se usmál. „Chápu vás velice dobře. Víte... nejsem tady sám. Jsou tu se mnou agenti Východu a Asie. Dosud jsme byli nepřáteli a teď spolupracujeme.“

Perry se usmál a přítakal. „To je ono! Vidím, že jsem zvolil správnou cestu!“

Když se pak o dvě hodiny později přidružil poručík Klein ke svým čekajícím kolegům, neexistovalo už nic, co by ho odradilo od pevného rozhodnutí. Stal se prvním zastáncem Rhodanovy myšlenky. Idey, která položila základní kámen budoucí hvězdné říše.

„Takže?“ zeptal se Kosnov a vstal.

„Co se stalo?“ chtěl vědět Li.

„Můj úkol skončil,“ odvětil Klein. „A řekl bych, že i vaše úkoly. Li, stali jsme se přece přáteli, ne? Bezvadně si rozumíme. A co vy, Kosnove? Budeme se zabíjet jenom proto, že zastupujeme každý jinou ideologii? Oba vrtíte hlavami. Tak je to správné. Takže mi řekněte, co by se stalo, kdyby támhleta loď najednou explodovala a přestala existovat. Nebo kdyby se všechny ty nádherné vynálezy dostaly do rukou jenom jednoho z nás – jenom jedné velmoci – je jedno, které.“

Neodpovídali.

„Povím vám to. V následujícím okamžiku bychom na sebe mířili zbraněmi. Opět bychom se stali nepřáteli na smrt. A to jenom proto, že by neexistovalo společné ohrožení nás všech. A tak, jak smýšlíme nyní my tři, musí smýšlet celé národy a všechny mocnosti tohoto světa. Chápete? Dokud bude existovat tahle mimozemská moc, bude žít i Země! My tři teď máme šanci udržet mír. Vrátime se domů a ohlásíme, že ke Stardustu nevede žádná cesta. A zůstaneme přáteli – stejně jako naše mocnosti.“

Li se usmál. „Už před pár dny jsem měl podobné myšlenky, ale neodvažoval jsem se je vyslovit. Ted' souhlasím.“

Kosnov strnul.

Pak se taky usmál. „Myslím, že se už pomalu víc vyplatí těžba soli z Černého moře. Asi to tady sbalíme.“

Všichni tři se zasmáli.

A podali si ruce.

Hongkong se podobal vojenskému ležení, když do přístavu vplula soukromá jachta s Bullem a Haggardem na palubě. Bully sice vypnul antigrav, ale měl ho připraven po ruce. Haggard rozkázal posádce, aby plula k volnému molu.

Oba muži stáli na přídi lodi.

„Vypadá to poněkud nebezpečně,“ zamumlal skepticky doktor. „Nevím, jak se dostaneme na pevninu. Celý svět ví, že jsme tady.“

„No a?“ vzhlédl překvapeně Bully. Pohrával si s paralyzátorem. „Touhle věcíčkou můžu uspat celý město. Můžu každému jednotlivci přikázat, co budu chtít. Ne, já nevidím žádný důvod ke zneklidnění. Už proto ne, že tady nemůžou použít taktickou jadernou bombu. Ta jediná by nám mohla bejt nebezpečná.“

„Jak chcete vynést moji laboratoř? Jak naložíte náhradní díly a jak to všechno odvezete do pouště Gobi?“

„Čas všechno spraví,“ uklidňoval ho Bully. „Až přistaneme, určitě se zjeví přinejmenším velitel přístavu a já už se s ním domluvím. Mimochodem, proč sebou vláčíte tu obrovskou laboratoř?“

„Protože ji potřebuji k léčbě, příteli...“

„A já hlupák si myslel, že vystačím se sérem a injekcí.“

„Omyl, milý Bulle. Ale podívejte se támhle! Za molem stojí tanky. Čekají na to, jak nás potopit!“

„Nesmysl! Kdyby chtěli, už to dávno provedli. Dobře vědí, že bych je poslal na plavbu vzduchem. Tak... Lod' je uvázaná a teď jsem na řadě já a moje kouzla.“

Namířil stříbrnou hůlku proti ploché budově u hlavního mola a intenzívně si v duchu myslel: „Velitel přístavu ať okamžitě přijde k molu číslo sedm! Velitel přístavu k molu číslo sedm! Je to naléhavé!“

Kdyby Bully viděl, co jeho mentální příkaz způsobil v budově, asi by se válel smíchy. Uvnitř totiž pracovalo na dvě stě lidí a všichni najednou považovali za svou povinnost sdělit veliteli, že má okamžitě odejít na molo číslo sedm.

„Já vím, já vím!“ volal hlasitě, aby je všechny překřičel, a tlačil se masami přístavních dělníků, kteří za ním spěchali se stejnou výzvou.

Udýchaně doběhl k jachtě. Cestou se k němu připojil velitel tankové jednotky.

Bully odložil hůlku tak, aby mířila na molo.

„Jsem potěšen vaší návštěvou,“ řekl s předstíranou upřímností. „A děkuji vám za tu vojenskou přehlídku, kterou jste kvůli mně uspořádali. To ale nebylo nutné... Veliteli přístavu, za dvě hodiny budu potřebovat dvacet dělníků, kteří přeloží můj náklad. Vyřídíte to pro mě, prosím? Díky, můžete jít.“

Velitel přístavu rychle zasalutoval a byl pryč. Velitel tankové jednotky stál a čekal.

„Kdo velí vojskům u Hongkongu?“ zeptal se Bully.

„Maršál Roon osobně.“

„Takže se postarejte, aby se u mě za deset minut hlásil. Vy stáhnete svoje tanky a vydáte se na cestu směrem k Fu Čou. Rozuměl jste?“

„Rozuměl. Ihned vyrozumím maršála Roona.“

O deset minut později se na palubě jachty skutečně objevil maršál Roon se svými nohsledy.

„Maršále! Vítejte, příteli!“ zvolal Bully. „Člověk rád vidí své staré známé... Víte co? Já vám vrátím váš vrtulník a vy zapomenete na tu nepřijemnost v Gobi, ano?“

„Ano,“ poslušně odpověděl maršál.

„Kromě toho stáhnete všechny svoje jednotky z Hongkongu a vydáte rozkaz, že už žádný z vašich vojáků nesmí zaútočit na Stardust. Navíc zajistíte transportu Reginalda Bulla bezpečný doprovod a veškerou podporu. Rozuměl jste?“

„Rozuměl!“

„Dobře. Pošlete mi sem tři terénní nákladní vozy. Jeden z nich obsadíte deseti vysokými důstojníky. Ať si s sebou vezmou příkrývky

a spací pytle. Ostatní vozy musí být prázdné, protože na ně budeme nakládat. Rozuměl jste?“

Maršál Roon Bullymu zasalutoval. „Provedu! Ještě něco?“

„To je vše. Odchod!“

Maršál znovu zasalutoval, otočil se a mašíroval pryč.

Haggard konečně zavřel ústa. „To je neuvěřitelné,“ hlesl.

„Až si promluvíte s Crestem, dozvíte se o mnohem neuvěřitelnějších věcech...,“ dodal Bully.

Peking Washingtonu:

Nejnovější události svědčí o tom, že by se některá tvrzení majora Rhodana mohla zakládat na pravdě, ale stran lodi Stardust jsme nadále přesvědčeni, že jde o americkou základnu. Naši vědci se domnívají, že neutralizace zemské přitažlivosti může být vynálezem pozemšťanů. Proto opakujeme naši výzvu, abyste svou základnu z pouště Gobi odstranili.

Washington Peking:

Jak si vaši vědci vysvětlují nový, stále ještě činný vulkán na Sahaře? Ujišťujeme vás, že s lodí Stardust nemáme už nic společného. Máme zájem na odstranění této hrozby stejně jako vy.

Peking Washingtonu:

Kráter může být dobře připravenou akcí, která nemá nič společného s nějakými paprsky. Náš názor, že Stardust je vaší základnou, se potvrdil faktem, že vaši agenti nepustili naše zplnomocněnce k měsíční lodi. Zato vašemu agentovi k ní byl umožněn volný přístup. Tímto potvrzujeme naše varování.

Washington Peking:

Není nám známo, že by se jediný z našich vyjednavců dostal k majoru Rhodanovi. Zřejmě se jedná o nějaké nedorozumění. Tento případ musí být vyjasněn.

Moskva Washingtonu:

Požadujeme okamžité stažení vaší základny z pouště Gobi.

Moskva Peking:

Požadujeme okamžité odstranění americké základny z vašeho výsostného území.

K přepadení došlo přesně o tři dny později. Kolona vozů právě minula pohoří Alašan a odbočila k západu. Cesta byla špatná a umožňovala pouze jízdu krokem. Auta se neustále musela vyhýbat velkým dírám a vyjetým kolejm.

Bylo jejich štěstím, že se nacházeli v jakési soutěsce, protože jinak by je ta salva zasáhla. Nad hlavami jim explodovaly těžké granáty.

Bully zastavil a uklidil auta pod skály. Pak popadl antigrav a pokusil se najít cestu vzhůru. Když se vyšplhal na vrcholek, odložil krabičku a zahleděl se do pouště.

Stálo tam nejméně osm těžkých děl. Dál vpravo baterie lehčích kanónů a mezi nimi kulomety.

S antigravem se tu nedalo nic dělat. Opět nad nimi přelétla salva.

„Haggarde! V předním voze jsou vysílačky. Vezměte jednu a zkuste se spojit se Rhodanem. Frekvence 37,3. Jakmile se vám někdo ozve, dejte mi vědět. Pospěšte si, nebo nás postřílejí. Nemůžu nic dělat.“

Za chvíli se Haggard ozval a Bully sklouzl dolů k vysílačce.

„Perry? Jsi to ty?“

„Bully? Starej brachu, ty ještě žiješ? Kde trčíš? Vyšlo ti to?“

„Skoro jo. Nejsem ani sto kilometrů od Stardustu. Tři náklad'áky plný náhradních dílů a léků pro Cresta. Je se mnou i doktor Haggard, objevitel antiséra. Ale Číňani se nás chystají zasypat střelbou.“

„Přesná poloha?“

„Moment! Hej, podejte mi někdo mapu!“

Perry za okamžik věděl, kde se nacházejí a kde zaujala stanoviště nepřátelská artilerie. Slíbil, že požádá Cresta o pomoc. Bully zůstal na příjmu.

Palba se nebezpečně přibližovala.

Nedaleko explodoval první šrapnel.

Perry se hlásil.

„Crest chce Thoru požádat, aby nasadila paprsek, ale Měsíc je těsně pod horizontem, takže to ještě není možné. Ze Stardustu se taky nedá nic podniknout. Udal jsi všechny generátory?“

„Ne – proč? Dva vezu zpátky.“

„Pak poděkuj svému Stvořiteli, starochu. Co chceš radši použít: paralyzátor, nebo antigrav?“

„Vždyť jsem daleko!!“

„Nerozčiluj se, můžeš použít obojí. Máš dva generátory. Když antigrav nebo paralyzátor připojíš ke generátoru, jejich dosah se zdesetinásobí. Ale smí se to tak nechat jen na pár minut. Kvůli přetížení. Chápeš?“

„A jak se to připojuje?“

„Stačí kabel. Přípojky snad najdeš.“

„Dobře, můj pane a vládce – mockrát díky. Škoda že nemůžeš vidět, co se za chvíli stane.“

„Jen klid. Uvidím to. Dokonce kvůli tomu vypnu štít. Doufám, že do večera dorazíš!“

Bully už neposlouchal, co Perry říká. Jelikož věděl, co má udělat, neztrácel čas. Prikázal důstojníkům a řidičům, aby zachovali klid, Haggard pak vzal zesílený antigrav a Bully paralyzátor.

Perry Rhodan, jenž spolu s Crestem seděl u malé obrazovky, se dobře bavil.

Nejdřív se nestalo nic.

Při další salvě vyletěly z hlavní kanónů granáty a ničím nebrzděny uháněly daleko od cíle. Zpětný ráz vyslal děla na opačnou stranu. Ale zanedlouho dopadla, což svědčilo o tom, že Bully ponechal desetinu gravitace působit, aby nedošlo k nějakým těžkým zraněním nebo ztrátám na životech.

Crest to zaznamenal se souhlasným pokýváním hlavy.

Pak se důstojníci a obsluhy děl všichni naráz obrátili a dlouhými, směšnými skoky se vzdalovali k severu. Skoky se pak zvolna zkracovaly, protože Bully pomalu vypínal antigrav. Ale vojáci utíkali a utíkali, jako by je honil čert. Asi by utíkali do konce života, kdyby jim Bully nepřikázal, aby se vykoukali v nejbližším jezeře.

Perry na přístroji cosi nastavil. Pak na obrazovce spatřil Bullyho a profesora, oba se smáli, až jim po tvářích tekly slzy.

„Obdivuji vás a vaši civilizaci,“ řekl Crest. „Ale možná se mýlím. Možná jste výjimka. Váš přítel mohl všechny ty vojáky zabít. Proč to neudělal?“

„Protože nechtěl.“

Crest znovu přítakal. „Myslím, že jsem naše dědictví nemohl svěřit do lepších rukou.“

O čtyři hodiny později vjely pod ochranný štít dva nákladní vozy. Třetí naložil řidiče a důstojníky a rozjel se zpátky. Dostali rozkaz ohlásit se v Pekingu a oznámit, že si *třetí mocnost* přeje navázat přímé styky s Asijskou Federací.

Peking Washingtonu:

Dnešní událost prokázala, že vaše vláda nemíní vyjít vstříc našim požadavkům. Rozhodli jsme se proto zítra v pravé poledne přerušit naše diplomatické styky, dokud nedojde k vyjasnění situace. Asijská Federace má dostatek obranných prostředků, aby se ubránila každému útoku.

Peking Moskvě:

Ohledně americké základny v poušti Gobi očekáváme jasné stanovisko Moskvy. Odpověď čekáme do zítřka do 10:00 hodin.

Peking Stardustu:

Vaše výzva ve věci navázání přímých styků s lodí Stardust je směšná. Naposledy vás vyzýváme, abyste se vzdali. Opusťte loď a vypněte energetický štít. Pokud nám odpovíte zamítavě, zítra v pravé poledne přerušíme diplomatické styky s vládou Spojených států.

Washington Pekingmu:

Ještě jednou vás ujišťujeme, že nenacházíme žádné vysvětlení pro nastalou situaci a navrhujeme konferenci na úrovni ministrů zahraničních věcí...

Stardust Pekingmu:

Opakujeme naši nabídku. Kromě toho dáváme na vědomí, že zabráníme jakémukoli válečnému konfliktu mezi mocnostmi Země.

Moskva Pekingmu:

Potvrzujeme příjem vaší nóty.

Měsíc vystoupil na oblohu a umožnil tak přímý kontakt s Throu. Když se na obrazovce objevila její mimořádně krásná tvář, Perry se neubráníl poněkud zvláštním pocitům, které ho zaplavily.

„Proč mě voláte?“ otázala se tak arogantně, až Perry zčervenal.

„Chce s vámi mluvit Crest,“ odpověděl chladně.

„Tak ho laskavě přiveďte.“

Perry neodpověděl. Naposledy se na ni podíval, pak se otočil a odešel z kabiny. Crest zaujal jeho místo. Začali spolu mluvit neznámou, melodickou řečí. Jeho hlas zněl přísně, pak prosebně, nato zase rezolutně. Thora občas odpověděla nebo se na něco zeptala. Nakonec cosi řekla a obrazovka zhasla.

„Zatím udělá, co jí řeknu. Ale tuším, že později s ní budou potíže. Nechápe nutnost sblížení našich civilizací.“

„Možná bych si s ní mohl pár minut popovídat s paralyzátozem v ruce,“ navrhol Bully.

„Jsme proti jeho vlivu chráněni,“ opáčil Crest. „Ne. Ona sama musí jednoho dne pochopit, kde leží budoucnost naší civilizace. Radila mi, abych nasedl do malého člunu, který by mi poslala. Pak chtěla energetickým paprskem rozřezat Zemi na kusy. Vysvětlil jsem jí, že by tím ničeho nedocílila. V první řadě jde o mé uzdravení, protože nejen já, ale téměř celá naše civilizace trpí touto nemocí. Proto musím zůstat. Od zítřka bude Thora létat v jednom z člunů na oběžné dráze kolem Země a kontrolovat situaci. Silné antineutronové pole bude zabráňovat případným atomovým explozím. Magnetická pole budou zachytávat rakety a odhazovat je do moře. Malý energetický paprsek donutí případné letecké svazky, aby se vrátily na svá letiště. Můžete být klidní, pánové, na Zemi žádná válka nevypukne, i kdyby se do sebe pustily všechny mocnosti naráz. Zítra odpoledne nás čekají jednání s vládami – budou nás muset uznat.“

„A do té doby?“ zeptal se Perry.

„Musíme čekat.“

Gigantická mašinérie se rozběhla.

Už léta se na takovou situaci čekalo, tisíckrát se nacvičovala, aby pak stačilo konečné stisknutí jednoho červeného tlačítka.

Peking – 12:00 hodin...

Prezident Asijské Federace kývl na maršála Lao Lin Ta, který převzal vrchní velení po uvězněném maršálu Roonovi.

Lao vzal do ruky sluchátko.

„Slyšíte? Raketové základny Západ: Palba na vzdálenost sedm. Letectvo: start na východ! Za deset minut musí být po všem. Všechny jednotky do protiatomových krytů. Čekat na protiúder. To je vše. Konec.“

Čísi ruka se přiblížila k červenému tlačítku. Chvilí zaváhala, ale pak ho stlačila až na doraz.

Kontinent se zachvěl.

Ze skrytých šachet vystřelila do azurového nebe štíhlá stříbrná torpéda a uhýbala pak na východ a na západ. Tisíce, desetitisíce...

Z letišť se zvedala jedna letka těžkých bombardérů za druhou...

Flotila válečných lodí zvolna vyplouvala na oceán.

Vše probíhalo přesně podle plánu.

Jenom jedna věc proběhla nekontrolovaně: kdesi uvnitř hangáru jednoho z letišť seděl západní agent a zběsile telegrafoval... Přesně minutu a dvacet vteřin poté stiskl další palec – tentokrát ve Washingtonu – další červené tlačítko...

Jak dlouho ještě potrvá, než rakety explodují?

Možná deset minut...

Možná čtvrt hodiny.

Pak nastane konec světa...

Moskva čekala dvě minuty.

Pak i tam kdosi stiskl červené tlačítko. Rakety odřičely do raního nebe a vydaly se podle naprogramovaného kurzu: všechny letěly k jednomu cíli.

Jakmile se na nebi jejich dráhy spojily, bylo jasné, že směřují do Asie, do pouště Gobi, proti lodi Stardust.

V Moskvě svítilo slunce.

Radary jednoznačně ukazovaly, že asijské rakety míří do Ameriky a americké do Asie. Na území východního bloku neměla dopadnout ani jedna.

Maršál Petronský se triumfálně usmíval. „Dokázali jsme to. Během půl hodiny jsme bez nepřátel. Zůstane už jenom jedna jediná moc: my.“

Pak štáb zmlkl.

Všichni zmlkli.

Celé lidstvo mlčelo.

Z atmosféry se vynořily první rakety a blížily se ke svým cílům. Jejich pohony se zastavily, let se stával strmějším a nakonec se bez exploze zapíchly do země a zanechaly nanejvýš jen malé, směšné krátery.

Žádné detonace. Žádné atomové exploze. Žádné atomové hříby.

A rakety padaly do stepí stejně jako do prérí, do moří a oceánů, padaly jako zralé hrušky a ani jedna z nich nevybuchla. Jak se později zjistilo, pouze jedna dopadla do hustě osídlené oblasti, jinak všechny skončily někde, kde nemohly napáchat žádné škody.

Na světových mořích se mezitím odehrávala groteska.

Když americké bombardéry pod sebou spatřily celou asijskou válečnou flotilu, vydal admirál Bryan Neldis znamení k útoku. Vysílačky však mlčely. Nedostal žádné potvrzení příjmu svého rozkazu.

A co bylo horší: aniž by jediný z pilotů hnul prstem, všechny bombardéry začaly klesat, až klouzavě dosedly na hladinu oceánu... Ale na to nebyly vybaveny. Rychle se potápěly, takže posádky o překot opouštěly kabiny.

Admirál Sen Toa nepřikázal palbu, naopak – vyslal na moře záchranné čluny...

Za půl hodiny bylo po všem.

Letecké svazky amerických strategických bombardérů se kompletně potopily. Asijská válečná flotila posléze uvízla na mělčině.

Bryan Neldis a Sen Toa seděli mlčky proti sobě v důstojnické jídelně a z tváří jim mizela nenávist. Ustupovala obavám před něčím větším, neznámým a hlavně silnějším.

150 kilometrů od západního pobřeží Ameriky se odehrálo něco podobného, jenom s obrácenými výsostnými znaky.

Ruské rakety jako by popadla dlaň obra a vracela je zpátky na jejich základny. S malými odchylkami se zavrtávaly do země v místech, kde odstartovaly. Žádná z nich nedoletěla ke Stardustu.

Atomová válka skončila dřív, než začala.

Kdosi zabránil válce!

Jeden člověk byl silnější než všechny mocnosti světa!

Postavil se jim čelem a silou udržel na Zemi mír!

Perry Rhodan.

Stal se mezi prostým lidem hrdinou. Ale lekce, kterou ušetřil velmocím, byla pro vládnoucí kruhy nesnesitelná. Shodil je z trůnu a to mu nedokázaly odpustit.

Jestli se jim nepodařilo zlomit Rhodanovu moc jednotlivě, nyní se na to chystali společně...

S tímto vědomím byla znovu navázána horečná diplomatická jednání.

Peking Washingtonu:

Tímto vyjadřujeme své hluboké politování nad nedorozuměním, které málem vyvolalo světovou válku. Navrhujeme brzké setkání našich vůdcích státníků. Stanovení místa setkání přenecháme vám.

Peking Moskvě:

Představitel Východního bloku je žádán, aby se zúčastnil vrcholné schůzky, která se bude konat za dva dny, pravděpodobně v Káhiře.

Washington Peking:

Souhlasíme s Káhirou jako místem schůzky.

Washington Peking a Moskvě:

Posádka lodi Stardust byla vládou Spojených států prohlášena za státního nepřítele číslo jedna. Po vyjasnění politické situace navrhujeme Asijské Federaci společnou expedici na Měsíc.

Peking Washingtonu:

Souhlasíme.

Peking kosmickému výzkumnému komandu Asijské Federace (přísně tajné): *Okamžitě vše soustředit ke startu nové měsíční rakety. Přípravy udržet v přísné tajnosti.*

Káhira Washingtonu, Peking a Moskvě:

Přípravy ukončeny. Očekáváme prezidenty velmocí a je nám velkou ctí...

Dva dny poté.

„Doslova nás vyobcovali,“ úpěl Bully, a kdo by ho neznal, mohl by si myslet, že začne každou chvíli brečet. „Jsme nepřátelé státu! Zločinci! Ale proč? Protože jsme zabránili válce.“

„Ty se tomu divíš?“ pozvedl Perry obočí. „Nedovolili jsme jim jejich válku, a tím jsme jim ukázali, že jsme mocnější než oni. V Káhiře se dohodli, že nás zničí. Nemůžu si přát nic lepšího.“

„Nic lepšího? Jak to myslíš?“

„Spojení celého světa proti nám je prvním krokem ke společnému způsobu uvažování. Strach spojí lidstvo dohromady. Za pomoci Arkonidů jsme dosáhli toho, že se svět sjednotil!“

„A odměnou nám za to bude, že na nás zaútočej?“

„Každá legrace něco stojí...“

Bully si podrbal vousy. „Myslíš, že je Flipper už doma?“

„Nevím. Nikdo o něm nemluvil. Nepřáteli státu jsme jen my. Já, ty a Manoli. O Crestovi zatím nevědí. Tohle překvapení lidstvo teprve čeká.“

Bully ukázal k modrému nebi. „Thora to udělala skvěle, to se musí nechat. Jinak bychom byli v pěkný bryndě.“

Perry přitakal. „Jo. Byli bychom posledními lidmi na Zemi...“

Ve dveřích do centrály najednou stál Crest.

„V osudu vaší civilizace vidím znovuzrození té naší,“ řekl slavnostně. „Nyní vidím vývoj jasně před sebou. Jistě, dojde ještě ke konfliktům, protože nebezpečí nebylo ještě plně zažehnáno, ale první krok byl učiněn. Strach je někdy nejlepší terapií.“

„Ale nesmí to tak zůstat navždycky,“ varoval vážně Perry. „Jednoho dne musí lidstvo spojovat nikoli strach, ale svědomí... A srdce...“

Crest mu položil ruku na rameno a měkce dodal: „Je to těžké, Perry, já vím. Ale už je tady někdo, kdo je pozemšťanem v nejlepším slova smyslu – vy, Perry, vy jste ten první pozemšťan!“

„A co já?“ uraženě se ozval Bully, ale odpověď dostal od Manoliho: „Člověk se musí nejdřív stát člověkem, než se stane pozemšťanem.“

Bully nespokojeně zafrkal a vykročil ke dveřím. „Jdu si zaplavat. Do jezera.“

Manoli mu špitl do ucha: „Jasně, nech se naložit do soli...“

Crest se usmíval.

Perry Rhodan nic z toho neslyšel. Stál před oknem centrály a díval se na modré, bezmračné nebe. Kdesi nahoře kroužil kolem Země Měsíc.

Měsíc – a Thora...